

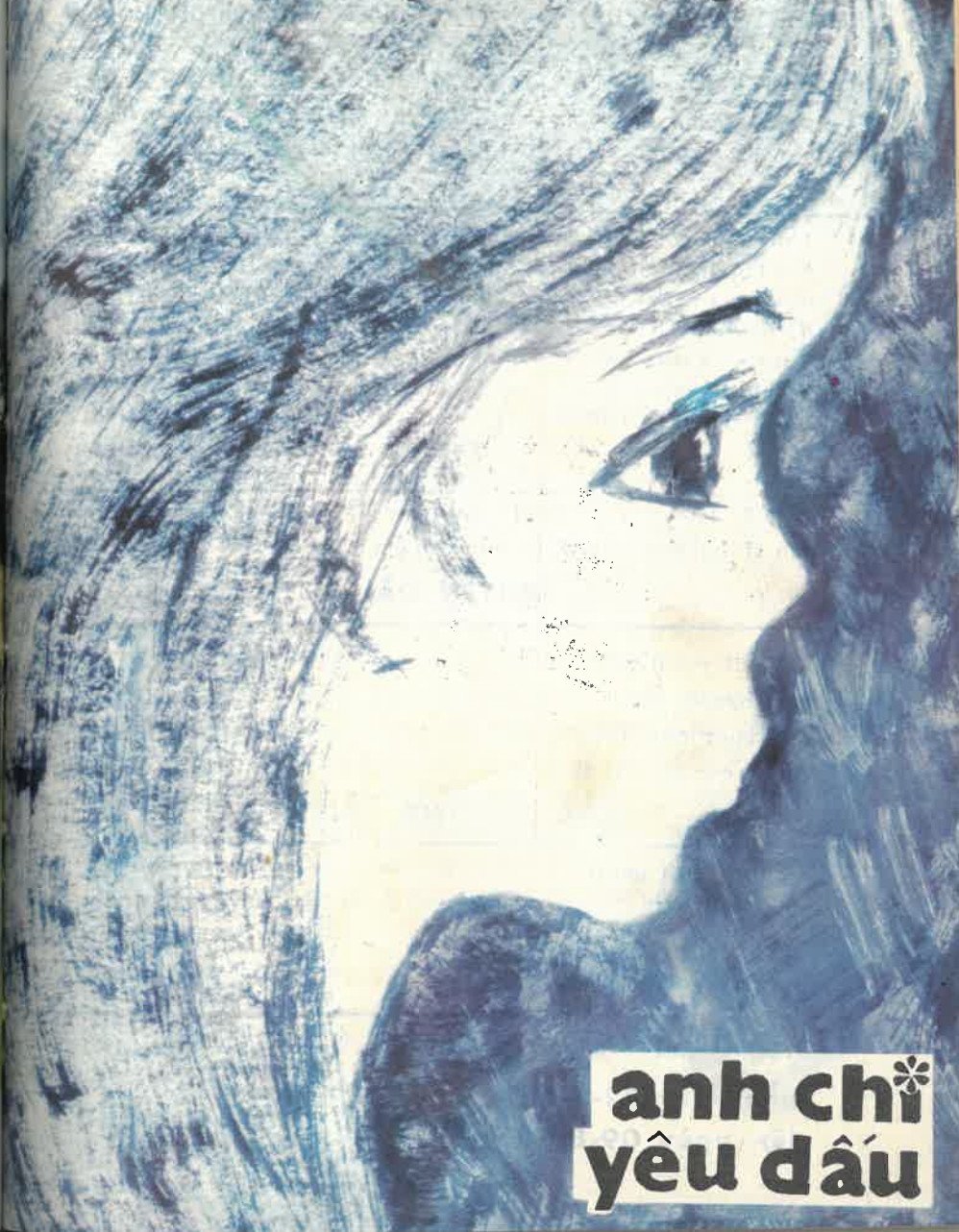
186m
215
124 +

Đoàn Phi Hùng Cửu HS (67-74) Phòng Huấn Chiêu Đảng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Phòng

113

Chồi ngọc

tuần báo của yêu thương

anh chỉ
yêu dấu

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Â N B Á O R A NGÀY THỨ NĂM
 9B115 Thánh Mẫu, Chi Hòa — Hộp thư : 1146—Điện thoại : 40822

VĂN

khởi đầu một chuyến đi
 khi hoa tigôn nở
 ngày qua ngày
 đã ngờ già biệt
 thương ca mùa hạ
 lời gửi dòng sông
 một nơi nào để trở về

VŨ TẤN KHANH
 ĐỖ VĂN NGỌC
 PHẠM MẮT NÊU
 MÂY NGUYỄN
 DI HẠ
 TRÀ HOÀNG
 KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

THƠ

nguyễn hồng giang. đồ thị hồng liên. hiền thy họa my. nguyễn
 tấn sĩ. hoàng nhũ my. lũy đức nghiêm

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

ĐINH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TUÔNG
 MUỜNG MÃN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYẾN

biết một biết mười
 chap phở
 bệnh mới lớn
 tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
 TÔ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 02-8-73
 đến ngày 09-8-73

số 113

năm
thứ
ba

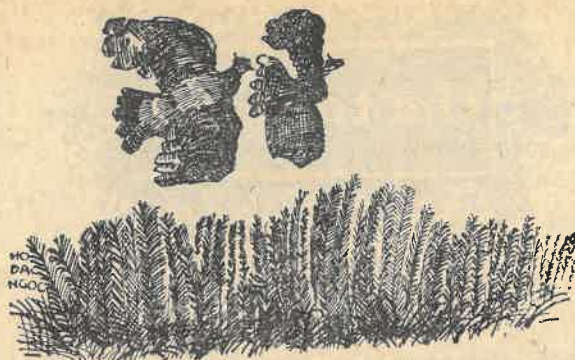
giá 80đ.

SỰ CÓ MẶT CẦN THIẾT

Một vài tờ báo định kỳ có ý hướng giáo dục và giải trí lành mạnh được chính phủ miễn ký quỹ mười triệu bạc. [Cầm cự tới hôm nay, chỉ còn Thiếu Nhi, Tuổi Hoa và Tuổi Ngọc. Cả ba đều đã và đang đánh vật toát mồ hôi với giá giấy mỗi tuần mỗi lên. Cả ba đều muốn nghỉ ngơi và đã quá mỗi mệt. Loại báo đang dần, ở xứ này, chưa từng có thời vinh quang. Nó xuất hiện âm thầm và được hững hờ lưu ý. Không một ai, một cơ quan nào bảo trợ nó, khích lệ nó, trong khi, chúng ta có khá đông những cái hội gọi là bảo vệ thiếu nhi, bạn trẻ... Tuổi Ngọc của bạn, như bạn đã rõ, may mắn được hưởng ân huệ miễn ký quỹ của chính phủ nên gắng sức bày tỏ thiện chí. Cuối cùng, thiện chí đành thở dài. Giá giấy lên, Tuổi Ngọc xuống khổ nhỏ. Tưởng đã định cư 64 trang 80 đồng chờ ngày đền đáp sự nuôi dưỡng Tuổi Ngọc của bạn ngọc. Nhưng (than ôi cái tiếng nhưng phũ phàng) giấy nội hóa (số 112 Tuổi Ngọc mua 2600 đồng 1 rame, giấy ngoại quốc 2800 đồng, giấy bìa ngót 6000 đồng 1 rame, Tuổi Ngọc chỉ có hai lối chọn lựa: Một là đình bản, hai là tăng giá. Đình bản là chết ngay, tăng giá là đánh đu với sự chết. Tòa soạn hợp. Đi đến một kết luận: Sự có mặt của Tuổi Ngọc, rất cần thiết, bởi vì trên các sạp báo không thể thiếu [dù người ta bày lựa thừa, bởi vì chính phủ cho nó ân huệ là muốn nó sống, bởi vì bạn ngọc cũng bắt buộc Tuổi Ngọc phải sống, phải có mặt mỗi thứ năm. Số bán của Tuổi Ngọc hiện tại là 4000 số, «huê sở hụi». Chúng tôi phục vụ 4000 bạn ngọc lý tưởng. Biết quý bạn muốn Tuổi Ngọc sống Tuổi Ngọc sẽ «gồng mình» chịu đựng một thời gian nữa. Mong bạn Ngọc hiểu giùm nỗi khổn khổ của Tuổi Ngọc.

KHỞI ĐẦU MỘT CHUYẾN ĐI

VÕ TẤN KHANH

Tôi bằng lòng ghé lại Phan Rang với Dương Nga phần vì muốn biết ngoài cái nóng rang người, thị trấn nhỏ bé đó còn có gì khác lạ nữa không, một phần cũng vì muốn kéo dài thêm cái giây phút nôn nao kỳ thú trước mỗi bận về thăm gia đình. Năm nay là năm cuối cùng của tôi ở nội trú. Năm cuối cùng, có nghĩa là tôi sẽ không có dịp nào để sống lại một thời gian dài tại cái thành phố cao nguyên dễ thương đó nữa. Không khí như bắt đầu khô hắt lại khi xe vào đến gần trung tâm thị trấn. Tôi ngồi thẳng người, rút tay ra khỏi lưng ghế dựa của Nga, quay tấm kính chắn xuống và bảo thành phố thế này mà cũng dễ được một đứa con gái như mi cũng là khá lắm rồi. Nga quay qua bặm môi béo vào mông tôi một cái thật đau khiến tôi phải hét to lên làm mấy người trên xe cùng quay ngoái lại nhìn tôi. Tôi xuýt xoa rồi làm bộ ngơ lơ đãng ra ngoài. Tất cả khung cảnh nhà cửa cây cối đều khoác một màu vàng xạm cháy. Trời đã gần chiều và mọi sinh hoạt hình như có vẻ jất... khiêm nhường. Nga vẫn hơi ức ức khi nghe tôi và các bạn chê cái thành phố của nó lắm. Mấy lần trước khi xe về đến đây, lúc nó xuống đây tôi vẫn nói chọc, mi rán kiếm cho đủ một ngàn giống hoa đem trồng rồi mời ta ghé lại, họa may. Tuy không giận lần nào con nhỏ cũng có vẻ buồn buồn. Chúng tôi xuống xe tại một ngã ba đường để đứng đợi xích lô. Nhận xét đầu tiên của tôi là tuy nhỏ, thành phố vẫn có những con đường rất sạch sẽ dễ thương. Hai bên lề được tráng xi măng, kẻ thành ô vuông nhỏ và các khoảng là những đường viền tròn trồng cây phượng thành hai hàng dài chạy thẳng tắp. Mùa này, cành cây

là đang đợi trở bóng với những nhánh xương trĩa tựa ngon lên trời. Tôi chợt nhớ cái màu đỏ rực của loại hoa đó, thứ hoa mà tôi nghĩ nó chiếm một chỗ khá rộng trong cái khoảng tâm hồn đang lớn của tôi. Đang lớn, có thật là tôi đang lớn hay chỉ cố tình làm cho ra vẻ người lớn như chị Thùy và em Trang tôi vẫn thường hay bảo? Có điều tôi thấy hình như càng ngày càng mất thêm đi những giây phút mơ mộng cô tư và lúc nào cũng có vẻ tiêng tiếc một thứ gì. Nga bỗng đập nhẹ bàn tay vào vai tôi, nói chọc:

— Ê, mà ai rủ rê mi ghé lại đây vậy?

Tôi cười:

— Một câu nữa thôi là ta đón xe về tức khắc.

— Thách đó.

Nó lườm tôi rồi quay mặt, đưa tay vẫy một chiếc xích lô đang chờ. Tôi nghe da mặt hơi ran rát và phàn nàn:

— Chưa chi đã thấy khó chịu rồi.

Nga nắm cái xách lớn đặt lên lòng xe:

— Sao?

— Bắt đầu thưởng thức sự đón tiếp nồng hậu của xứ mi đây. Nga ngồi lọt hẫng trong lòng xe, đưa tay đỡ nhẹ cánh tay tôi đang chống lên đầu gối của nó, nói:

— Mi cứ chề cho lắm đi. Ghét của nào rồi trời trao của ấy.

Con phố ít người và xe cộ qua lại, đúng như điều tôi đã nghĩ. Ngồi trên xe nhìn thẳng, tôi thấy hai hàng phượng chạy thẳng hút về phía cuối trông giống như những bộ xương đang đứng co ro giữa trời. Tôi nhớ có đọc ở đâu đó một đoạn tả về mùa thu, cũng như vậy, hình như trong những bức thư Nghĩa viết về cho tôi, những bức thư viết đầu từ bên kia Thái Bình Dương. Bên kia thế giới, tôi vẫn thường nói đùa như vậy với chị Hồng khi chị cố thuyết phục tôi viết thư cho người em trai của chị đang du học bên đó. Và tôi đã nhận được thư hân, đọc rồi xếp đó chưa trả lời kịp cái nào. Chị Hồng có vẻ sốt ruột về chuyện này lắm và theo đúng lời đã hứa, tuần sau lên lại trường, tôi sẽ viết thư cho Nghĩa. Nga lại đập nhẹ vào vai tôi:

— Hương, mi biết ở đây có cái gì đặc biệt không?

Tôi vẫn chưa dứt dòng ý nghĩ của mình, hỏi lại:

— Không. Sao?

Nga hất hàm rồi chỉ tay qua phía bên lề đường, nơi có kê những chiếc bục gỗ thấp dưới những gốc cây phượng to:

— Bánh xèo. Buổi tối dọc con đường này là những quán bánh xèo ngon nhất nước.

Tôi cười:

— Cứ chịu khó ca đi rồi tối nay về lục tiền cắc đái ta ăn.

— Sẵn sàng. Cùng lắm là lại lên bắt tội ông cậu già lắm cảm của tao.

— Ông cậu nào.

— Thì cứ đề đến tối hẳn biết. Mà, mi hỏi làm gì?

Tôi không trả lời hẳn, nhìn thẳng ra trước, mỉm cười. Hình như trong những lần ngủ chung giường với nhau trên nội trú, Nga có nói cho tôi nghe về ông cậu của nó. Tôi nhớ mang máng là ông ấy có làm thơ. Dĩ nhiên là điều này không ăn nhập gì đến tôi bởi tôi vốn dốt đặc về bộ môn này và tôi cũng không thích thơ mấy. Nga có vẻ thích thú và bằng lòng khi có một người bà con như vậy. Nó bảo tôi, mi cứ chịu khó đọc thơ đi rồi tới một lúc nào đó sẽ thấy thi sĩ có lý. Họ là kẻ tiền tri rất tài và có những đời sống đẹp nhất thế gian. Tôi hỏi:

— Phải ông cậu làm thi sĩ đó không?

Nga quay qua tôi:

— Sao mi biết hay vậy?

Tôi làm bộ rành rỏi:

— Thì cái gì ta chả biết!

Nga hích nhẹ cùi tay vào mạn sườn tôi, lườm mắt:

— Mi vẫn không bỏ được cái tật tò tò dóc.

Tôi ngoẹo người lại, đưa tay gạt tay nó ra và mỉm cười:

— Này, ầu hiếp vừa thôi nghe. Đừng có làm cái kiểu chó cạy gần nhà gà cạy gần vườn.

Khuôn mặt Nga hồng thoảng dưới ánh nắng chiều cùng cái đuôi mắt đỏ dài qua phía tôi. Chiếc xe quẹo qua một khúc đường ngắn hơn, nơi có một trường Nữ tiểu học. Vẫn những cây phượng trồng dày mật trong sân với những cành xương tủa tủa. Tôi bảo, như nói một mình:

— Cũng hay.

— Cái gì nữa?

— Ta bảo coi vậy chó xứ này cũng có lắm cái hay.

Nga lại được dịp tán thêm:

— Chưa đâu em. Ta sẽ làm cho mi chết luôn ở đây với những cảnh tuyệt đẹp.

— Đẳng nào thì nó cũng vẫn là Phan Rang.

— Đầu óc mi có vẻ bị nhiễm độc nhiều quá mức.

Nga nói khi ra hiệu cho chiếc xe ngừng lại và phóng gọn xuống, dùng hai tay kéo dải áo thun thấp hơn, xách những chiếc xách đặt xuống đường. Tôi đỡ bó hoa đưa cho Nga cầm, bước theo:

(xem tiếp trang 62)

NGƯỜI CON GAI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Đã thế khi thấy Quyên con nhỏ lại làm như không, tỉnh bơ đặt tay Kim Anh lên đầu. Vào lớp khi cô giáo lo viết bảng, Khanh còn quay lại khoe Quyên một con búp bê vải nhỏ lọt lòng tay: Đẹp không? Quyên không thèm xem mỉm môi quay đi. Thế là có một sự nứt rạn. Giờ chơi Quyên đem ly dầu ngào đường ra bờ ruộng sân sau đồ. Đồ hết, đồ hết cả tình bạn với Khanh. Từ hiệp ước coi nhau như « tối huệ quốc » bị xé rách sau khi tình thân thiện đã bị coi thường, dầy xéo một cách tàn nhẫn. Chúng nghỉ chơi với nhau. Thỉnh thoảng, trong cái tình nghĩa nhiều vị (!) ấy, chúng chỉ còn đứng gần nhau để... cần ôi cần cóc và nhai dòn cho nhau nghe mà thêm chơi.

Tình bạn mặn nhạt chưa cay ngọt bùi ấy thêm một chút đắng nữa rồi biến mất. Khanh có bạn mới và Quyên Quyên có bạn mới. Quyên chơi thêm với con nhỏ bạn ở lớp bên cạnh, hai đứa chơi trò chơi thư từ vụn vặt và chuyền tay nhau đọc những cuốn truyện mỏng có vẽ tranh màu. Những « Đôi hia bảy dặm, Cô bé lọ lem, Công chúa da lừa... » chúng học thuộc thuộc lòng từng câu, tưởng tượng rõ ràng từng hình vẽ.

Ở cuối niên học lớp nhất, năm chót bậc tiểu học, đó là năm quan trọng của nàng. Quyên Quyên bắt đầu đề ý đến mình. Nghĩa là một cái gương soi rất có ý nghĩa. Ý nghĩa hơn đối với một cô bé mà bỗng buổi sáng nào đó biết mình đẹp, ôm một chồng sách phần thưởng cao ngất vào mùa bãi trường năm ấy, Quyên nhận ra có một chút gì là lạ trong mắt nhìn mọi người. Nhất định không phải vì bọc giấy bóng đỏ hãnh diện trong nắng trưa hôm đó. Những ô cửa lớp học biết vậy và đám hoa

mười giờ màu tím tím ở sân trường cũng biết vậy. Quyên Quyên nhìn xuống bước chân lạ của mình, tưởng mình đang nghĩ được gì đó nhưng thực sự chỉ là sửa soạn đề nghị tới một điều nào đó. Đôi giày mới bị dấn bởi một hòn sỏi cửa vào gót chân đau nhói, Quyên Quyên ngồi nhàn nhó bên mẹ, ở hàng ghế danh dự với đông đủ những quan khách.

Mẹ đưa chiếc quạt trăm phe phẩy trước mặt con gái:

— Chi vậy út?

Quyên Quyên vẫn còn nhàn nhó:

— Đôi giày.

— Làm sao?

— Nó... cắn chân con đau quá.

Mẹ cười:

— Vài lần nó mới quen được.

Đó là một giày cao đầu tiên Quyên Quyên tự đi chọn lấy, làm như mình đã lớn. Nhưng chưa lớn được, con bé rút cả hai chân ra khỏi giày rồi đập lên. Mẹ khẽ đập chiếc quạt vào vai út:

— Đừng làm vậy, có người nhìn.

Mặc, Quyên Quyên vẫn tỉnh như không có quan khách ngồi trịnh trọng ở hàng ghế đầu. Sân trường đã được căng dù một vùng bóng râm lớn nhưng vẫn còn những tia nắng quái ác dọi xuống ngay chỗ Quyên Quyên ngồi. Đó là một lỗ thủng, tác phẩm của con chuột vô duyên nào đó đã là sự đùa cợt lão lếu đối với Quyên Quyên mà người căng chiếc dù ấy trên đầu những hàng ghế danh dự vô tình không đề ý. Tia nắng ấy đầu tiên là một sự khó chịu nhưng sau lại trở thành một sự thích thú, Quyên Quyên soi những hàng chữ ở tấm chương trình lên đó đọc. Đọc chưa hết tấm chương trình, mới đến mục thứ mười một: Kịch vui: Ông chủ và đầy tớ, bị mẹ la đọc thể hại mắt, con bé không thèm đọc tiếp nữa. Năm nào cũng có cái kịch ông chủ với đầy tớ cũ rích ấy ấy đem ra chọc cười, ấy thế mà năm nào thiên hạ cũng cười lăn lộn. Trên sân khấu học trò lớp nhì đang hợp ca bản « Trường làng tôi », mỗi nhỏ cầm một chùm phượng đỏ không biết ai hái cho chúng ở đâu, làm Quyên bỗng thèm. Loài hoa mùa hè đẹp quá, sao sân trường mình không trồng, chỉ có mấy cây nhạc ngựa đỏ lá tội mấy người lao công với cây chồi chà đã cùn đi với những sáng những chiều mãi xuống sân trường.

— Mẹ này...

Quyên nhòai người qua, mắt mẹ vẫn không rời sân khấu:

— Chi vậy?

— Sao mẹ không trồng hoa phượng ở sân trường mình hở mẹ?

— Ủ ừ.

— Con thích hoa phượng đỏ rực cả một cây, đẹp ghê.

— Ủ ừ.

— Hôm nào mẹ bảo người ta trồng một hàng dài ở... giữa sân mẹ nhé...

Tưởng như hạt cây vừa gieo xuống là có thể mọc cao và vươn cành đơm đầy hoa. Quyên Quyên yên chí về chuyện những hàng phượng đỏ trong sân trường. Nhưng ngồi yên được một lát em bé lại chợt nhớ ra, rồi mình sẽ không còn được ở lại ngôi trường tiểu học này nữa. Tia nắng đã đổi hướng, bỏ chỗ ngồi của Quyên mà chạy đâu mất. Không, nó đã thu nhỏ lại và nằm ngay sau lưng, gần thẳng góc với lỗ thủng của chiếc dù và Quyên Quyên còn nhìn thấy. Trên sân khấu đang diễn tới mục thứ mười một, vở kịch cũ mèm xào xáo lại mỗi năm ấy. Quyên muốn đòi mẹ về nhưng bị mẹ quay sang chau mày một cái, Quyên ngồi im. Vở kịch làm mọi người cười nghiêng ngả. Nhưng Quyên không thèm xem và nếu xem thì chắc con bé cùng cười theo họ dễ dàng. Hơi giận vì cái chau mày của mẹ một chút. Nhưng Quyên nghĩ tới chùm phượng đỏ mà hai con bé lớp nhì hồi nãy cầm, chờ lát nữa bế mạc thế nào Quyên cũng xin cho bằng được. Nhưng ngộ nhớ họ cho ai khác hay để nát hết thì sao.

— Mẹ, mẹ.

— ...

— Cho con lên trên đó xem chút nha.

— ...

Quyên vừa nhòm lên định đi, tưởng mẹ không đề ý, nhưng:

— Đâu vậy?

— Con lên xem...

— Ngồi yên đó.

Quyên ngồi im mà oán thù vở kịch cho đến khi bế mạc. Trong khi mẹ còn lo trò chuyện với những quan khách trước khi ra về thì Quyên Quyên đề chồng sách vở ở lại ghế và chuồn nhanh tới gian lớp làm hậu trường hóa trang và là nơi xuất phát những ông chủ, đầy tớ, các ca sĩ tí hon và vũ công tí hon của bài vũ « Được mùa ». Hậu trường đông quá, tất cả những người vừa bước lên sân khấu còn tụ tập ở lại uống xá xị con cọp hay nước cam vàng, vừa nhắc lại vai tưởng hay vừa cãi nhau om lên. Hai con nhỏ mặt đầy phấn đầy son vừa mút nước ngọt vừa oang cái miệng:

— Hồi nãy mi véo tao cái đau điếng.

— Ai biểu hát sai nhịp làm chi.

— Hồi nào?

— Hồi ở trên sân khấu chứ hồi nào. Mi vừa hát vừa lắc lư cái đầu nhún nhảy cái chân sai tùm lum hết trơn, suýt nữa làm người ta cũng sai luôn.

Quyên nhớ hồi nãy hai nhỏ ca bài «Mưa rừng» xô đẩy nhau trên sân khấu trông buồn cười muốn chết. Nhưng không phải chuyện ấy, Quyên đang tìm xem hai con nhỏ với chùm hoa phượng ở đâu cơ. Lại thêm nghe chuyện hai tên thầy và tớ còn nguyên râu ria, quần áo lệch thếch. Tên tớ bây giờ nạt chủ:

— Mày lợi dụng, đá ông một cái đầu gần chết.

— Tại vai kịch phải vậy chứ bộ.

— Thì mày đá giả bộ nhè nhẹ không được à.

— Giả bộ sao được, mày quên lời thầy dặn, phải đóng như thật thì vở kịch mới sống.

— Sống, ừ thì cho mày biết. Từ nay đừng hòng cộp dê toán của ông nữa.

Vừa nói dứt câu thì tên đầy tớ nọ cũng vừa kịp nhận ra lời đe dọa của bọn mình coi bộ xa vời quá. Mãi đến năm học sau, qua ba tháng hè hận thù quên mất quá mất rồi còn gì. Vẫn không thấy hai đứa cầm chùm phượng hồi nãy đâu, chắc về từ đời thuở nào rồi, ừ ghê. Bọn trẻ bu lấy cửa chật ních, Quyên cố chen. Một cô giáo ở phía trong đã ra định la lối giải tán đám trẻ ở cửa nhưng chợt nhận ra Quyên cô bèn nhoẻn một nụ cười nhỏ nhẹ nói với Quyên: vào trong này chơi em. Quyên chưa kịp có phản ứng gì thì cô đã trở vào lấy ra một chai cam vàng có sẵn cái ống hút. Quyên cảm ơn từ chối, bởi nước ngọt không đá con bé chỉ uống một chai khi ngồi với mẹ hồi nãy đã đủ ư tới cổ. Thấy mắt Quyên nháo nhác nhìn vào, cô giáo hỏi:

— Em tìm ai vậy?

Quyên đã nhìn thấy chùm hoa màu đỏ ở trên bàn mà một đứa vừa kéo cái áo phủ khuất mất nãy giờ. Con bé chỉ:

— Cô cho em xin chùm phượng kia kia, cô.

Quyên được chiều ngay. Cầm chùm phượng đỏ rực trên tay con bé rẽ đám đông chạy bay ra phía ngoài để thả củi sát mặt ngãm kỹ. Hoa phượng, một loài hoa đỏ có năm cánh và những búp tròn màu xanh bây giờ Quyên mới được nhìn sát mắt. Một cô phượng vào đúng mùa không còn sót một ngọn lá xanh, toàn cây màu hoa đỏ rực. Đó là một bó hoa vĩ đại nhất mà Quyên nghĩ chỉ có ông trời mới có bó hoa lớn như thế chung diện với khung cảnh bao la của thiên nhiên.

(còn tiếp)

MÂY NGUYỄN

ĐÃ NGỜ GIÃ BIỆT

Bàn tay tôi run rẩy lạ thường. Chiếc chìa khóa mấy lần tôi vẫn chưa tra được vào ổng khóa. Đứng, phải rồi, tại đứng đứng đó. Đứng đến như con lóc, Đứng đến như cơn bão, làm tôi như chiếc lá rơi cánh lao đao. Đứng đến, tôi không, ngờ mà thật tôi không ngờ được, hơn ba tháng rồi Đứng vẫn biến biệt. Tôi ngỡ Đứng đã quên hết, quên con đường vào cổng nhà tôi, quên con đường dẫn đến nhà tôi (sao tôi lại trách Đứng quên, nào có liên hệ gì bất Đứng phải nhớ đâu). Bàn tay tôi vẫn run. Tôi nhủ thầm. Có gì đâu Nguyễn, Đứng đang cười ngời đó. Tiếng của Đứng trầm ấm vang lên — Bộ để anh đứng hoài sao Nguyễn không cho anh vô hả? Câu nói của Đứng làm tôi xấu hổ quá chừng. Cuối cùng, tôi vẫn mở được ổng khóa, rồi kéo hai cánh cửa cổng bằng cây nường lối cho Đứng vào. Đứng giúp tôi đóng lại cánh cổng rồi đi bèn tôi nhìn xuống con đường dưới chân, con đường nhỏ dẫn vào nhà trải đầy sỏi, bước chân chúng tôi tạo nên những tiếng rào rào của đá sỏi trên đường. Đứng hỏi tôi, Doãn có nhà không Nguyễn? Tôi bỗng bàng hoàng, hai cánh tay buông thõng buồn bã. Nỗi vui mừng bỗng tan mờ như sương. Tôi cố gắng để trả lời Đứng — Da có. Đứng đến vì anh Doãn mà, ừ mà Đứng là bạn của anh Doãn mà. Từ phút đó, tôi im lặng, tôi không muốn nói gì hết. Anh Đứng anh Đứng. Tôi gọi thầm dù anh vẫn đi bên cạnh tôi.

Anh Doãn từ trong nhà chạy ra khi thấy Đứng, anh bắt tay Đứng. Tôi thấy họ người lớn quá chừng. Anh trách Đứng lẳng xẵng. Sao mày đi mất biệt, cô nào đã bắt xác mày. Anh Đứng cũng không vừa, có

mày à, Diễm không cho mày lại tao à. Họ nói nhiều quá, tôi hết nghe mỗi nữa. Thế giới của họ đó, những giảng đường thành thang, ghé đại học thuận tiện cho bao cuộc gặp gỡ đẹp đẽ vô cùng. Tôi bỗng thấy từng tức trong lòng. Hai giọt nước mắt vô tình rơi xuống ở đầu ngón chân tôi. Tôi buồn bã đi thật lùi lại phía sau, họ vẫn nói chuyện và không thêm nhớ đến tôi. Qua bậc cửa nhà, tôi đi như chạy ra nhà sau. Tiếng anh Đẳng có pha lẫn về xin lỗi — Này Nguyễn, bỏ đi đâu vậy, giận anh hả? Tôi quay lại cố cười — Dạ đâu dám, em con nít mờ. Rồi tôi chạy tuốt ra nhà sau. Tôi biết đôi mắt ái ngại của Đẳng dõi theo tôi. Một chút tự ái đã được ve vuốt, nhưng tôi nghe như mình vừa rơi lần lốc xuống hố sâu thẳm — hố khổ, hố đau — Tôi không dám ở gần chỗ anh Doãn và Đẳng nói chuyện, nghe làm gì những câu chuyện ở đại học, những gặp gỡ, những tập cours dày cộm, những vấn đề họ đem thảo luận... chuyện nào cũng đầy tôi xa họ. Không khí tuyệt vời đó, tôi ao ước nhưng chẳng bao giờ tôi bước tới đó đâu. Lòng dằn lòng nghe làm gì, nhưng sao tôi vẫn cố lắng nghe. Tiếng anh Đẳng trầm ấm có vẻ làm sao ấy bên tiếng nói to oang oang của anh Doãn. Tôi biết, họ không còn nhắc nhở gì đến tôi nữa, bởi tự này giờ tôi có nghe họ nhắc đến tên Nguyễn lần nào đâu. Bực tức tôi bỏ ra sau vườn.

Tôi đứng lại dưới bóng cây khế, bóng khế rụng nhiều quá. Tôi thương bình khế lạ lùng, hình như tại nó nhỏ nhoi quá, nó khép nép quá giữa muôn nghìn thứ hoa khác, như tôi tôi lạc lõng giữa bao nhiêu bạn bè xinh đẹp. Tôi ngồi dưới gốc cây khế thật lâu. Tôi úp mặt lên bàn đầu gối. Tự thế ngồi bó gối này, anh Doãn đã mấy lần mắng tôi. Giống như ga chết. Tôi đã khóc. Anh Doãn ác quá, có lần anh còn trên cánh tay tật nguyên của tôi nữa, bàn tay không cho tôi cầm viết nên tôi phải viết bằng tay trái. Bàn tay mấy lần làm tôi khóc ngất khi đang ra về. Đẳng thì không như anh Doãn, anh thương an ủi tôi. Anh làm như tôi còn con nít không bằng. Anh kể cho tôi nghe những chuyện thần tiên, truyện những cô gái tật nguyên dễ thương được bà tiên hóa phép xinh đẹp vô cùng. Vậy mà, tôi vẫn ngồi nghe say sưa, mấy lần tôi ngồi chờ người sau khi anh chấm dứt câu chuyện rồi tôi vẽ vời mơ ước, quên anh vẫn còn ngồi đó, bên cạnh tôi và đang nhìn tôi ái ngại. Tôi khùng quá, tôi đã học đến lớp mười rồi, sang năm tôi bắt đầu vào lớp mười một, những bài học khoa học, những kiến thức tôi thần thập được đầu cho phép tôi tin tưởng ngông cuồng như vậy, vậy mà tôi vẫn mơ khi nghe Đẳng nói. Để rồi lần nào cũng vậy, buổi tối nằm nghĩ lại tôi thù ghét Đẳng và tôi thì không thêm nói chuyện với anh nữa. Bao

hiều lần thì, sau đó tôi vẫn quên, dù tôi là con nhỏ chưa tin ở sự nhiệm mầu của những lời thề.

Mặc cảm tật nguyên đầu làm sao xóa được trong tôi, dù anh Đẳng tỏ vẻ săn sóc tôi đặc biệt. Anh Đẳng thì cũng như những người khác, thương hại em hờ anh Đẳng. Tôi hay ngồi lăm lăm một mình. Tôi làm sao quên ngày anh Doãn dẫn chị Diễm đến nhà. Chị Diễm đẹp quá. Tôi quên làm sao được hôm đó, tôi ngồi đọc sách trước thềm nhà, thấy anh chị tôi mừng rỡ xếp sách đứng dậy. Chị Diễm đến bên cạnh tôi. Bàn tay chị vô tình nắm cánh tay tàn tật ồm nham của tôi, tôi thấy rõ sự kinh ngạc trong ánh mắt chị dù chị cố dãn không kêu lên. Tôi biết rõ điều này không những những ở ánh mắt chị, mà còn ở những ngón tay thảng thốt run run của chị khi chạm vào da thịt tôi. Tôi biết anh Doãn đã không nói gì với chị về cánh tay của tôi. Một lúc, tôi nghe chị nói, Nguyễn, chị nghe anh Doãn nói em dễ thương lắm. Tôi thấy tiếng nói chị ngập ngừng có vẻ khó khăn, lời nói chị vụng về quá đỗi, và trong một phút không ngờ, tôi đã giật tay mình khỏi tay chị, rồi bỏ chạy vào nhà. Quyển sách rớt nặng nề dưới chân tôi. Buổi đó anh Doãn và chị Diễm đã mất vui vì tôi và hình như từ đó có một cái gì nặng nề đáng ghét giữa tôi và anh Doãn. Nói thù ghét buổi gặp gỡ đó. Mọi người không biết sao? Mặc cảm tật nguyên làm tôi có mọi phán đoán sai lầm. Những cử chỉ vô tình nào của bè bạn cũng đủ làm tôi hiểu lầm, tôi khóc suốt suốt ngày. Tôi có cả hồ nước mắt như đại dương tưởng không bao giờ vơi được. Tôi biết tại tôi mà ba má, anh chị mất vui. Tôi biết, biết hết, nhưng làm sao đây, trời ơi, tôi phải làm sao?

Đôi chân đưa tôi vào nhà lúc nào tôi vẫn không hay, anh Đẳng vẫn còn ở phòng khách. Họ đang nói về cuộc đi chơi trong ngày chủ nhật sắp tới trước khi anh Đẳng ra về. Tiếng anh Doãn. Lốp mình đi hết hả? Không, chỉ một số thôi, nhưng chắc chắn là có Diễm. Anh Doãn cũng cười lớn. Còn nhà người, chắc chắn có Linh. Hả? Tôi nghe gì vậy. Anh Đẳng có Linh. Trời ơi, hai chân tôi muốn quy, tôi biết vậy mà, từ lâu tôi vẫn nghĩ, nhưng tôi mong đó không phải là sự thật. Tôi nghe tiếng hai người cười vang ở nhà trước. Linh, Linh. Chị ấy là ai vậy, đẹp hay xấu? Trời ơi tôi ngờ ngẩn quá, chắc là phải đẹp rồi. Chị ấy đâu có tật ở tay như em hờ Đẳng? Anh Đẳng có Linh, anh Đẳng có Linh.

Cuộc đi chơi ngày chủ nhật. Tôi lập đi lập lại, nước mắt bỗng ứa ra. Bên ngoài, anh Doãn đã đưa Đẳng ra cửa. Tôi bỗng tưởng đến hình ảnh anh Đẳng nắm tay người con gái tên Linh, như buổi nào chị Diễm song song bên anh Doãn trong lối ngõ nhà tôi. Nước mắt tôi bỗng ứa ra tràn đến mặt cả đôi mắt.

Buổi tối thật bình thản, tôi lờn ngăn tử ra đồ trút hết tập vở xuống lục lọi từng cuốn tập, từng hai ba viên thuốc rơi xuống. Tôi chuẩn bị từ lâu cho ngày nay. Tôi thấy bình thản vô cùng, tôi không còn khóc nữa. Buổi chiều này, tôi đã cười nhiều, nói nhiều làm mọi người phải kinh ngạc. Anh Doãn đã kêu lên: Con bé gà chết bữa nay vui quá. Tôi nhìn anh cười lớn. Em sẵn sàng không giận anh đâu Doãn, cứ chọc em đi, em chịu nổi mà. Một lần bằng một đời là ở phút này. Ở phút em nhìn một lần cuối tất cả người thân. Tôi nhìn được ánh mắt trách móc của ba má hướng về anh Doãn. Tôi thấy gương mặt cúi gằm của anh. Tôi cười to. Con không buồn đâu ba má. Buổi ăn kéo dài tôi vẫn cười. Lần đầu tiên trong đời tôi cười nói nhiều (bởi còn phút nào để cười để nói!) Nhưng tôi tránh không nhắc nhở gì tới Đăng, dù mấy lần anh Doãn lôi tên Đăng vào câu chuyện, dù ngày xưa tôi thêm nghe mọi người nhắc đến âm thanh «Đăng, Đăng» thân thuộc. Mọi người đều biết sau buổi ăn tôi đã lên giường khóc vui trên gối. Bây giờ ngồi đây đếm từng viên thuốc ngủ. Tôi đã đếm đến số hai mươi ba, viên thuốc cuối cùng mang số hai mươi ba. Con số xui xẻo, hàng ngày tin dị đoan tôi vẫn tránh con số này. Hôm nay thì tin gì nữa hỡi con số hai mươi ba dễ thương. Tôi xé bọc giấy nhôm. Từng viên thuốc rơi ra ngọt ngào quá đỗi. Tôi trút cả mấy viên lên bàn tay. Ly nước lọc trong vắt trên bàn. Bàn tay tôi bắt đầu run rẩy. Ơi lớp học, bạn bè thương mến xin chào hết. Tôi cười buồn bã, bàn tay giơ lên. Anh Đăng, anh Đăng, mấy viên thuốc nằm gọn trong tay sẽ giúp em quên tình yêu như trái đắng, lần đầu nó làm đắng ngắt đời đứa con gái tật nguyền. Em thù ghét trái tim em. Phải chi anh đừng đến, phải chi anh đừng nói chuyện với em. Phải chi đừng có Linh, nhưng không có Linh thì anh cũng yêu một người con gái khác phải không? Bởi ai lại yêu người con gái tật nguyền như em phải không anh? Hai con mắt tôi ráo hoảnh, hồ nước mắt tôi chừng như đã cạn. Anh Doãn, em sẽ không giận anh đâu, cầu mong anh và chị Diễm hạnh phúc. Anh Đăng, nghìn đời em không quên anh, mong anh vui bên chị Linh. Lần đầu tiên trong đời, tôi thương tất cả mọi người. Thù ghét nào dẫn dắt đến đâu trong những giờ phút này. Nguyễn ơi, tất cả chỉ là phù du, phù du thôi Nguyễn. Tôi hợp ngậm nước đầu tiên. Lơ đãng mắt tôi nhìn qua khung cửa sổ, tôi thấy một con chim lạc bầy đang kêu thảm thiết. Tiếng má tôi vang lên phía sau. Nguyễn đau sao đó con? Tay tôi bỗng run quá. Bỗng dưng bàn tay tôi dơ cao ném mạnh mấy viên thuốc ra cửa sổ. Mấy viên thuốc hồng nằm ngổn ngang trên sân cỏ. Tôi cắn môi. Ba má ơi, và tôi gục đầu xuống bàn khóc sụt sùi. Tôi biết, hồ nước mắt tôi vẫn còn quá sâu và thâm tình thì không thể nào dứt được...

MÂY NGUYỄN

NGUYỄN TUẤN ANH

BÍCH THU (Vĩnh Long)

1— Hay mệt và chóng mặt khi làm nặng chính là triệu chứng tim yếu. Tạm uống Cortonyl, Activarol, Passilorine và chích Heptamyl. Tránh leo cao và ít đi thang lầu.

2— Châu quên không cho chú biết ngoài triệu chứng đau bụng (ở miền nào?) châu có bị ợ chua, sôi ruột không? Cũng có thể là bộ máy tiêu hóa bị trục trặc rồi đấy. Thử dùng Génatropine Gouttes và Citrodine xem sao, nhớ kiêng đồ chua và ăn ít mỡ.

MINH THỦY (Đà Lạt)

1— Tôi tuổi dậy thì, đột nhiên cơ thể của cả 2 phái bị thay đổi bất thường. Kể thì trở nên mập phì, người lại ốm o thảm hại. Ở tuổi 17, thiếu nữ như châu mà cân nặng những 50 kg thì quả là 1 điều

khô tâm. Chú rất thông cảm. Tạm uống Satietyl cho khỏi đói, uống thêm Lipolysine cho tiêu mỡ thừa. Uống ít nước và kiêng đồ mỡ.

2— Suyễn là 1 chứng bệnh rất khó chữa. Chú nghi là sở dĩ cháu mập phì vì đã uống quá nhiều thuốc suyễn gốc Cortisone. Khi cơn đến hãy uống Imminasthme và chích Sérum De Heckel.

3— Đui hay nổi vằn ngứa là do tính quá mẫn (Allergie) của cơ thể. Hãy dùng Crème Phénergan để thoa chỗ ngứa và uống Allergina hay Périactin. Phải kiêng tôm, cua biển.

THẢO THANH MAI (Vũng Tàu)

1— Con gái 15t. đã nặng 42kg là thuốc loại lớn con đấy cháu ạ. Muốn ốm bớt khỏi cần dùng thuốc thì phải rán nhịn ăn uống. Thuốc Lipolysine cháu hỏi chính là thuốc tiêu mỡ đấy.

2— Không phải bất cứ ai tới tuổi dậy thì cũng đều đầy trứng cá mặt. Nếu không có thì là điều may mắn, cháu lo lắng làm chi.

NGUYỄN QUANG DANH (Saigon)

Nhức đầu thường xuyên có thể do huyết áp quá cao, viêm xoang mũi, va chạm mạnh ở sọ trong quá khứ, táo bón v.v... gây ra. Muốn tìm căn nguyên bệnh cháu cần đi khám Bác sĩ kỹ càng. Tạm dùng thuốc trấn thống như

Pyréthane, Midol, Optalidon... Ăn ít thịt, mỡ, trứng. Uống thêm thuốc kích thích sự bài tiết mật như Cholagol, Euchol.

T.T.T.T (GB) ĐAN PHƯỢNG (S.G)

Những hạt cơm hay hạt cóc mọc trên mí mắt của cháu có thể rụng đi dưới tác dụng của dung dịch Nitrate D'argent hay Collomack. Nếu không hết hãy tới nhờ Bác sĩ đốt điện.

PHẠM QUỲNH CHÂU (Saigon)

Thuốc mỡ Mitosyl có chứa dầu cá thu với 2 sinh tố A và D sẽ làm dịu đau các vết nứt nẻ ở chân và làm da mau lành. Chích thêm Psorial và uống Hydrocortancyl. PHẠM ĐI ĐỪNG (Quảng Ngãi)

1— Lèn 4 ma em cháu chưa nói được, đó là tình trạng rất bất bình thường. Chứng này tiếng Pháp gọi chung bằng danh từ Aphasie. Phải đưa em cháu đi khám ! Bác sĩ chuyên trị bệnh thần kinh may ra mới có hy vọng.

2— Hãy dùng Actiphos Amphétamine để khỏi buồn ngủ mà dài mài kinh sử. Cũng nên dùng thêm Gammalon hay Tigrinan.

TRẦN THỊ HOÀI THƯƠNG (T.Đ)

1— Con gái 16t. đã nặng 41kg mà vẫn còn thích lên cân thêm cháu không sợ mất eo sao? Đề chiều ý thích của cháu chú đành phải khuyên cháu nên ăn nhiều

thịt, cá, uống nhiều sữa và dùng thêm thuốc Biotone.

2— Dùng kem Beauty Sleep để thoa mặt mỗi tối trước khi ngủ, da sẽ mịn màng vô cùng.

3— Ở tuổi dậy thì ít ai tránh khỏi những giấc mơ lằm cằm. Uống 1 chút an thần như Miltown may ra sẽ hết.

HẠNH (Huế)

Gội đầu bằng dung dịch Selsun vừa sạch gàu, vừa mềm tóc. Nên chích thêm Bépanthène sẽ có kết quả tốt.

THỰC ĐÔNG (Quảng Ngãi)

1— Bệnh da chung quanh miệng bị thâm đen là nổi buồn phiền to lớn của 1 số khá đông đàn bà con gái. (Dermatose Dimentée Péribucale). Có thể do da nhờn quá rối loạn noãn sào gây ra. Nhưng ở cháu thì chứng đó chỉ là hậu quả tai hại gây ra bởi những viên thuốc chống nhức đầu loại Optalidon hay Midol.

Hãy chích Acétate De Testostérone, uống Euchol, Périactin và thoa lên miề da thâm đen Lotion Soufrée 40lo và Alcool Iodé.

2— Vàng da có thể là triệu chứng đau gan. Uống Sulfarlem và chích Lobamine sẽ hết. Nhớ kiêng trứng, mỡ.

3— Citrosodine, Carbonésie và Ku-zyne sẽ làm hết ợ chua và sôi ruột.

4— Septyl rửa bộ phận sinh dục rất tốt.

NGUYỄN THẾ

bóng rổ

1— Nước nào chơi bóng rổ đầu tiên? Từ bao giờ? Đội bóng nào giỏi nhất bây giờ?

2— Môn đá banh (football) của Mỹ khác với môn đánh banh của các nước khác?

NGUYỄN MANH HÙNG (Gia Định)

2— Môn bóng rổ có lẽ là môn thể thao duy nhất mà người ta có thể tìm thấy gốc một cách chắc chắn. Ở Hoa Kỳ có 2 môn chính là dã cầu (baseball) và môn banh đẹp (football). Dã cầu chơi từ cuối xuân tới hết mùa hè. Tiếp theo là môn banh đẹp đầu trong mùa thu. Giữa hai mùa banh kể trên, có một khoảng trống đối với sinh viên, học sinh lúc đó đã nhập trường. Đề giới này có dịp vận động cơ thể trong mùa đông giá lạnh và vào những giờ rảnh rỗi thường là buổi chiều tối, vào năm 1891, ông James Naismith, một giáo sư ở Trường Cao Đẳng Springfield (Tiểu bang Massachusetts) đã nghĩ ra môn bóng rổ có thể đấu trong một sân banh kín (« indoor » tra

lại với « outdoor » là đấu ngoài trời) và vào buổi tối.

Về sau môn bóng rổ được phổ biến vượt khỏi giới sinh viên, học sinh và trở nên một môn thể thao phổ thông khắp Hoa Kỳ. Năm 1900 lính Mỹ « xuất cảng » nó qua Phi Luật Tân, và trong kỷ Đệ I Thế chiến, qua Âu Châu. Hiện nay thì khắp thế giới nước nào cũng chơi bóng rổ. Luật lệ môn thể thao này cũng đã thay đổi nhiều (thi dụ lúc đầu, mỗi đội banh gồm 9 người sau đổi lại thành 5 người) và đặc biệt là hầu hết mọi nơi bây giờ người ta chơi bóng rổ ở ngoài trời (outdoor) thay vì trong các sân banh « kín » (indoor).

Khó có thể nói đội banh nào chơi giỏi nhất vì hiện nay, bất cứ môn thể thao nào cũng có những đội nhà nghề và những đội tài tử. Riêng về bóng rổ, Hoa Kỳ thường được coi là nước có nhiều đội bóng rổ hay nhất trong hạng tài tử cũng như nhà nghề. Vì tài tử thì từ khi có Thế Vận Hội tới nay, Hoa Kỳ bao giờ cũng được huy chương vàng, ngoại trừ kỳ vừa rồi ở Munich bị Nga dẫn đầu (nhưng người ta cho là có sự thiên vị của trọng tài trong vụ này). Còn về loại nhà nghề, chắc không đội nào thắng nổi đội banh « Harlem globe Trotters ».

2— Môn « football » mà ta gọi là « túc cầu » hay « bóng tròn » khác với « football » của Mỹ. Football của Mỹ chơi banh đẹp mà vẫn được coi trên TV Mỹ, rất ít khi dùng đến chân để đá, mặc dù gọi là « banh chân » (football) Đề phân biệt, ở Mỹ người ta gọi là môn túc cầu là « soccer ».

các tiểu bang hoa kỳ

1— Xin cho biết các thủ tục mà các lãnh thổ phải thực hiện để trở thành tiểu bang của Hoa Kỳ. Các tiểu bang đầu tiên và cuối cùng?

2— Ngọn núi có tác tượng 4 vị Tổng Thống Hoa Kỳ tên là gì? thuộc tiểu bang nào?

THIÊN HƯƠNG (Quảng Ngãi)

1— Quốc Hội Hoa Kỳ là cơ quan duy nhất của thẩm quyền cho gia nhập Hoa Kỳ với tư cách một tiểu bang.

Lãnh thổ muốn xin sát nhập vào Hoa Kỳ với tư cách một tiểu bang, phải là một lãnh thổ có tổ chức chính quyền. Cơ quan lập hiến nghị xin Quốc Hội Hoa Kỳ cho làm tiểu bang. Quốc Hội Hoa Kỳ sẽ thông qua một đạo luật yêu cầu lãnh thổ đó bầu lên một quốc hội lập hiến để thảo Hiệp Pháp của tiểu bang tương lai. Dự thảo Hiến Pháp nói trên phải được dân chúng của lãnh thổ chấp thuận qua một cuộc phổ thông đầu phiếu, trước khi chuyển tới Quốc Hội Hoa Kỳ chuẩn nhận. Nếu Hiến Pháp của lãnh thổ được Quốc Hội Hoa Kỳ chấp thuận, Quốc Hội Hoa Kỳ sẽ thông qua một đạo luật chấp nhận lãnh thổ nói trên làm một tiểu bang. Đạo luật này được Tổng Thống ký ban hành.

Luật cho làm một tiểu bang của Hoa Kỳ khác với các đạo luật

khác ở điểm là nó không thể sửa đổi hay hủy bỏ, nghĩa là khi đã được gia nhập Hiệp chúng quốc rồi thì không thể bị gạt ra ngoài nữa.

Đạo luật sau khi được Tổng Thống Hoa Kỳ duyệt ký sẽ được dân chúng tại lãnh thổ chấp thuận lần chót qua một cuộc trưng cầu dân ý. Việc sáp nhập sẽ được Ngoại Trưởng và một Tổng Thống Hoa Kỳ long trọng công bố.

Khi tuyên bố độc lập vào năm 1790, Hoa Kỳ gồm có 13 tiểu bang là Pennsylvania, New-York, New-Hampshire, Rhode-Island, Massachusetts, Maryland, Connecticut, New-Jersey, Delaware, Virginia, North-Carolina, South-Carolina, Georgia.

Tiểu bang gia nhập cuối cùng và trở thành tiểu bang thứ 50 của Hoa Kỳ là Hawaii (21-8-1959).

2— Mặt của 4 vị Tổng Thống Hoa Kỳ (Washington, Jefferson, Lincoln và Theodore Roosevelt) được tạc trên ngọn núi Rushmore tại tiểu bang South Dakota. Đây là một danh lam thắng cảnh của Hoa Kỳ. Hai nhà điêu khắc Gutzon và Lincoln Borglum đã thực hiện tác phẩm trên trong khoảng từ năm 1927 đến 1941.

Nghe nói hiện nay người ta đang bàn thảo tạc thêm một tượng nữa và đang chọn lựa giữa các cổ Tổng Thống Franklin Roosevelt Eisenhower và Kennedy,

MỘT NƠI NÀO ĐỂ TRỞ VỀ

KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

Chiều hết nắng. Ngày hết vui. Đêm rữ xuống. Và em có nghe gì không đó, có thấy gì không đó. Phố lên đèn, phố đã thấp những nệm bông ghò ngày kỷ diệu, phố đã hân hoan chào đón đêm về. Và nhạc, nhạc đã trời dồn dập, trời điên cuồng như chưa bao giờ trời thế. Người ta kịch sĩ đứng dậy, dỏ nón chào khán giả, tràn pháo tay rời rã. Người ta đang si mê nhau nên quên cả vở kịch đang diễn. Kính thưa quý vị, kính thưa bà con, chuyện tôi sắp kể là chuyện của người làm biếng, đại làm biếng, siêu làm biếng. Ô kia, sao quý vị không cười mà quý vị lại khóc. Xin chào, xin chào — màn hạ nhanh, tấm màn rữ rượi giăng, tiếng kèn thổi lên — ban nhạc chơi một bản nhạc Jazz, người choàng tỉnh cơn mê ngủ, chồm dậy, nắm tay nhau, và những chân theo những chân, theo tiếng nhạc. Còn em, sao em ngồi trong một góc vắng, tóc em che hết cả khuôn mặt buồn ngất. Tôi xòe đôi bàn tay vụng về, mời em. Em không trả lời, nàng ly Sprite lên môi, uống thật ngọt ngào.

— Thưa ông, tôi cũng buồn cười dễ sợ. Cười cái bản mặt ông giống như một con khỉ trong rừng lần đầu tiên. Tóc ông như ò gà, quần áo

ông mặc như mấm nêm. Ông thử lấy gương soi mặt ông thử xem sao ? Ông có thấy tôi nói ngoa không ?

— Cô nói chuyện có duyên ghê.

Em trẻ đôi môi dài thậm thụt, hơn cả con đường từ Sài Gòn đến Nha Trang :

— Xi. Duyên.

— Anh chưa nghe ai nói chuyện có duyên bằng cô.

— Nếu tôi không lầm thì dường như sông vừa học xong lớp một. Xưng hô gì mà lung tung, lộn đầu lộn đuôi hết. Ông có bị «mát» không ?

— Ồ. đúng rồi, tôi đi tìm hoài nguyên nhân mà không ra. Thì ra. thì ra ... À, à ... mà «mát» là gì vậy ?

— «Mát» hả ? Là mấy người như ông người ta mới gọi thế.

— Tôi tên Lan.

— Ông tên Ổi, tên Xoài, tên Gà, tên Vịt cũng kệ ông, tôi có hỏi đâu.

— Thế còn tên cô.

Đôi mắt đẹp, lông mi cao vút, trợn lên :

— Hỏi chi ?

— Cho huê.

— Thế nào là huê ?

— Vì cô ... à, vì em đã biết tên tôi rồi !

— Ai biểu khai chi. Tên con trai đàn ông gì mà giống con gái quá.

— Chắc cô...à, chắc vì em học lớp mẫu giáo nên em mới chưa đánh vần tên được.

— Ông đang trả thù phải không ?

— Tôi chưa già !

— Bác ?

— Tôi còn trẻ.

— Thế cụ sao thích lắm cầm với bọn non nít chúng cháu dữ vậy.

Tiếng cười như pha lê, trong vắt, ròn rã. Nhạc đã ngừng từ lâu, người đã vắng mọi nơi. Ngọn đèn hồng dịu dịu bên này, ngọn đèn tím xót xa, bên kia. Trên bàn trống lọ trắng, đóa hồng sẫm đỏ đơn côi nổi bật lên một mình thật hay. Từng cánh một đợt chờ đề nở bung ra. Hương thơm của đóa hồng bên kia xen lẫn những đóa cầm chương bên này thành một mùi thơm, mùi thơm khê lan khắp cùng, mùi thơm được em đón nhận, mùi thơm bay vào trong lồng ngực. Người thân cận như quên, người xa lạ như không hay. Tất cả, thật im lìm như tờ chùng

trong thính không hư ảo. Đôi lúc, cần phải bắt những cái bóng thật gần khỏi vỡ tan hoang những đời ngào nghen. Đóa cầm chương được rút ra khỏi bình, đóa cầm chương màu trắng.

— Ông đã phá hoại vẻ đẹp của bình hoa, ông là một tên ngốc không biết thế nào à cái đẹp.

Đóa cầm chương được đặt trước mặt em, em sắt bén như một lưỡi dao lam, ai đại đột rờ tới là bị chảy máu. Em chanh chua như một trái quít cuối mùa, cần một mũi vào là phải nhắm mắt nhắm mày. Tôi không là thi sĩ, không là văn sĩ, không cả bác sĩ, ca sĩ ... hay thượng sĩ, trung sĩ nữa. Như em nói, tôi chính là con khỉ. Con khỉ từ xưa kia, thời tiền sử. Lịch sử loài người không bắt đầu cái giống khỉ đó sao. Nhưng mà, tuổi tôi không phải tuổi con khỉ đâu, tuổi con mèo, con mèo kêu ngao ngao, lớn hơn em cả năm tuổi lận. Khi tôi giận ai, tỉ dụ như em chẳng hạn, kẻ đó chắc bị tôi hành hạ đến 1000c thôi.

Những phim đàn nắn nhẹ, nhạc trời mệnh mông, nhạc chùng xuống, nhạc vỡ tan hoang, nhạc nức nở, nhạc hững hờ. Nhạc xoắn trong óc em, nhạc mơ hồ trong mắt. Em đang uống từng lời nhạc ngọt thì phải. Ồ, tôi thấy rồi. Đà Lạt có mùa Đông. Đà Lạt có những trái dâu chín ửng, màu chín ửng của dâu vũ cùng quyến rũ.

— Mọi em hay quá.

— Hay sao ?

— Hay như trái dâu chín của Đà Lạt.

Em thò tay véo tôi một cái đầu điển, thấy tận mây xanh, đúng là con gái.

— Vô duyên ỏm.

— Em có duyên đủ rồi.

Em quay mặt ra sao như không muốn nói chuyện với tôi nữa. Môi cong cợn, mắt thu hờn. Đời là vui phải không em nếu đời đừng đề to trời cuốn quít. Đời là say phải không em nếu đêm về mưa không đầy lối quen đã bước. Cũng như em, cũng như tôi, cũng như thành phố này ai nào biết có một ngày đã qua, có một bóng đã chìm, có một trưa mất hút. Vung tay thật mạnh, ném vào thính không chiếc ly vừa uống, tiếng thủy tinh va chạm thật rộn người, mảnh thủy tinh sắt bén văng khắp phòng, lao xao. Thôi những chân trần dưng bước, kéo đau Thôi những những nhạc sầu đừng thổi, kéo buồn. Có quán quít nào hơn loài hoa chùm gởi, đề rồi hoa cũng đành chết trong cơn mê man hạnh phúc.

— Khuya chưa ông ? Chắc giờ này không còn xe đề về nhà đâu.

Kim đồng hồ lạnh lùng quái ác, hai cây ngắn dài chập một con số 12. Còi sắp hạ. Thành phố sắp giăng mắc những kềm gai. Đã hết giờ rong chơi, buồn cười ghê, rong chơi cũng phải được tính bằng thời khắc.

Trời đêm lạnh như lòng. Đường đêm mênh mông như tình vừa hái. Trên thì bao ta, sao mọc chỉ chít, sao lung linh ánh sáng. Trăng lủng lẳng giữa trời như đồng bạc đã treo. Và em có lạnh ? Giấc ngủ chắc sẽ ngon, đêm nay không một chút mộng sầu ?

— Nếu có thêm một cơn mưa, đêm thành phố sẽ đẹp hơn.

— Em đang làm thơ ?

— Ông cù lần quá.

Tôi cười thật thà :

— Tôi cù lần thật.

Em cười :

— Em đùa đó. Sức mảy mà ông cù lần.

(Em xưng em ngọt ngào quá, suýt tý nữa tôi vỡ cả quả tim đang đập trong lồng ngực).

— Nhà em ở đâu ?

— Cuối đường.

— Thế nào là cuối đường ?

— Rồi ông sẽ biết.

Bởi đường không hoài dài. Chân người không hoài ngắn cho nên đành phải dừng chân phải không em ? Cổng sắt, cây cao nhà em, cách gần rồi đó. Tiếng em bật lên trong đêm vô cùng linh thiêng.

— Nhà em đây.

— Nhà em ?

Có lẽ tiếng của tôi thật thảng thốt, cho nên khi vừa thò tay định mở cửa, em còn quay lại nhìn tôi, mắt em tròn vo, nụ cười tươi tắn :

— Ai cũng phải có một ngôi nhà để về chớ ông ?

Rồi bóng em mất hút. Rồi còn mình tôi đứng lại. Tôi ngờ ngác, xoè tay. Có thật tôi vừa đưa em về không ? Xung quanh tôi là bóng tối, bóng tối và bóng tối, đêm sắp qua đi rồi. Tôi cúi đầu đi dưới những cây đen. Ai cũng phải có một ngôi nhà để về. Cho nên, có lẽ tôi phải phải tìm một ngôi nhà để về đêm nay. Tôi chưa biết tên em là gì, cho đến lúc này.

KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

KHI CỤM HOA TIGÔN NỞ

ĐỖ VĂN NGỌC

Đây là thời gian chàng dưỡng bệnh. Bệnh tim vừa mới bộc phát, từ hơn hai tháng nay.

Vì ở một thị trấn lớn, quá ồn ào náo nhiệt và khí hậu nơi đó không thích hợp cho việc chữa trị của chàng, nên chàng phải rời đó đến nhà của một người cô ở một tỉnh nhỏ. Ngôi nhà mà chàng đang ở là một ngôi nhà cổ từ hồi Pháp thuộc, tọa lạc trên một khu đất rộng xa thành phố, biệt lập. Con đường rất ít xe cộ và người qua lại nên thật yên tĩnh. Xung quanh nhà được bao phủ bởi các loại cây ăn trái và phía trước là một vườn hoa. Căn nhà có được sinh khí là nhờ vườn hoa ấy. Có đủ các loại hoa, đủ màu, đủ sắc thi nhau nở rộ theo bốn mùa của trời đất. và bây giờ những cành Tigôn đỏ đã bắt đầu đơm bông.

Chàng chỉ về đây chưa đầy một tháng, thế mà chàng tưởng đã lâu lắm. Thời gian như dài ra bởi sự nhàn hạ của chàng. Căn nhà thì quá rộng so với số người ở trong đó, nào là phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn, phòng học, thật ngăn nắp. Chàng đếm được tất cả là sáu phòng, duy phòng của chàng và phòng của người cô đang ở là có hơi hám của con người, còn những phòng khác trông hiu quạnh vô cùng. Nhà vốn vốn có bốn người. Cô Bích thì suốt ngày buôn bán ngoài chợ, hai đứa con cô ấy đi học ở một trường đạo nội trú chỉ về nhà ngày thứ bảy và chúa nhật. Đôi lúc chàng thêm được nói chuyện, thêm được vui đùa nhưng chẳng có ai ngoài con chó Tây cũng buồn rầu xích ở góc nhà kia.

Suốt ngày chàng chỉ biết nằm dài trên giường nhìn lên trần nhà, đọc sách, nghe một vài bản nhạc, rồi ngủ, rồi uống thuốc. Bữa ăn thì có người mang cơm từ tiệm đến. Dù sung sướng đến thế nhưng chàng vẫn thấy khó chịu trong người. Chàng vốn thích rong chơi hoạt động, thể mà phải tự nhốt mình trong bốn bức tường hẹp, mọi cử động, đều điều độ, rập khuôn như những định lý toán học, thì không có gì buồn thảm cho bằng.

Ngày ngày vào buổi chiều, chàng thường ra ngoài, quanh quẩn trong vườn hoa, chàng sửa lại những cành hoa xiêu gãy, cắt xén những lá già héo úa. Đây cũng là cái thú tiêu khiển duy nhất của chàng trong lúc chữa bệnh và giết bớt thì giờ thừa thãi nhàm chán. Thỉnh thoảng chàng bắt gặp những tia nhìn lạ lẫm về chàng của khách qua đường và chàng có cảm tưởng chàng là một nhà tu khổ hạnh, hay lú lẫn như một ông già trăm tuổi, vì cái thú chơi hoa ngấm nguyệt chỉ dành cho những cụ già tóc bạc. Còn chàng, chàng còn quá trẻ để tìm đến các cuộc vui khác đang chờ mời gọi. Nhưng chàng không buồn, chàng vẫn thản nhiên làm việc. Làm việc như một tập quán cần thiết, như người ta phải súc miệng rửa mặt hoặc uống café vào buổi sáng...

Cho đến một hôm khi những cành Tigon bắt đầu nở rộ, đang đứng bên khung cửa sổ để ngắm nhìn chàng thấy một cô bé học trò trên tay cặp vở, qua lại trước vườn hoan hỉ lần, và dường như cô bé muốn dừng lại. Chàng chợt thấy bàng khuâng, một cái gì lạ lẫm thoáng qua hồn. Chàng vội vã đóng tất cả các cánh cửa, rồi bắc một chiếc ghế đứng lên nhìn ra khu vườn bằng một lỗ thông hơi qua đầu chàng. Chàng muốn nhìn xem cô bé định làm gì. Quả nhiên cô bé dừng lại. Cô bé lão liêng đôi mắt, ngó trước, ngó sau, cong môi bặm miệng và thò cánh tay vào bờ dậu. Chàng thích thú hồi hộp chờ đợi. Đây là lần đầu tiên chàng thấy khuôn mặt và cử chỉ sợ hãi của một tên trộm vặt lúc hành nghề.

Vì cái lỗ quá nhỏ và cô bé lại khuất một bên nên chàng phải cố gắng nghiêng người nhón gót nhưng vẫn chưa thấy tường tận cô bé đang hái loại hoa nào. Chàng cố thêm, cố thêm chút nữa, nhưng chẳng may chiếc ghế mất thăng bằng, và chàng như một pho tượng nặng nề rơi xuống... Chàng lồm cồm mò dậy mở tung cửa thì cô bé đã vụt chạy đầu mất. Chàng nhìn theo thấy một vài cành hoa, một đôi guốc, rơi cách quãng trên mặt đường và một chiếc cặp sách ngay bờ rào. Chàng vừa buồn cười vừa tiếc rẻ ân hận, nhất chúng đem chúng vào nhà.

Đến tối khi cô Bích ngoài chợ về, theo thói quen bà gặp chàng ngay để hỏi về sức khỏe của chàng. Khi vừa vào phòng bà ngạc nhiên nhìn chàng thật lâu rồi hỏi:

— Ủa, sao có đồ này ở đây, của ai lạ vậy?
Chàng vẫn còn tức cười trong bụng chưa trả lời được.
Bà hỏi tiếp:

— Của ai vậy, sao lại có chuyện lạ thế này.
Chàng ngồi dậy nở cho bà nụ cười thích thú nói:
— Của một cô bé học trò ăn trộm hoa.
Bà cướp lời:

— Cháu rượt người ta hả?
Chàng chưa kịp trả lời, bà mắng yêu chàng:
— Con trai gì mà cù lần quá sức, không biết ga lăng tí nào. Đáng lẽ phải biết ra hái một cành hoa mà cô ấy ưa thích nhất rồi trang trọng trao cho nàng mới đáng mặt tu mi nam tử. Đàng này lại đuổi người ta như đuổi quái vật. Thật khiếm nhã quá.

Chàng phân trần:
— Cháu đâu có đuổi.
— Không tuổi sao người ta phải bỏ guốc lại.
Chàng phì cười thành tiếng, rồi kể hết đầu đuôi câu chuyện cho bà cô nghe.

Nghe xong bà cô ngẫm nghĩ một hồi, nói:
— Chắc là nó rồi, chắc là con bé ấy rồi.
Chàng dương mắt nhìn bà cô:
— Cô nói sao? Cô bé ấy là ai vậy?
— Cô nhớ ra rồi, mấy năm trước cũng vậy cứ vào mùa Tigon nở, thì trong vườn mỗi ngày mất một cành hoa, nhưng chẳng biết ai đánh cắp.
— Không lẽ, cô bé ấy để ý đến vườn hoa này nhiều năm như vậy sao?

— Có thể lắm chứ. Biết đâu có một uân khúc nào trong màu hoa ấy khiến cô ta yêu mến nó. Từ nay về sau nếu con bé có đến hái hoa thì hãy hái cho cô ấy hay để cho cô ấy lấy tự nhiên đừng làm cô ta sợ hãi nữa nghe.

— Vâng, cháu sẽ vâng lời cô.
Cô Bích mở trong chiếc giỏ xách lấy ra một gói trái cây trao cho chàng bảo ăn đi cho khỏe rồi quay lưng đi về phía sau. Chàng cảm động về sự săn sóc chu đáo của cô Bích, dù chàng đã lớn, đã trên

hai mươi mấy tuổi đầu, nhưng trong lúc này chàng thấy chàng như còn bé bỏng dại khờ lắm.

Đêm hôm đó, dù chàng đã cố vỗ về giấc ngủ nhưng không làm sao chàng ngủ được. Chàng nhìn hoài đôi guốc và chiếc cặp da trên bàn. Chàng nhớ lại vạt áo dài, mái tóc đen nhánh, đôi mắt bồ câu to tròn, cặp môi long bướm bình, dễ thương, và cái sự việc buồn cười xảy ra ban chiều. Thêm vào đó những ý nghĩ vu vơ cùng với lời nói của cô Bích « biết đâu có cái gì bí ẩn trong màu hoa đỏ » càng khơi dậy tính tò mò của chàng, chàng tìm cách để cô bé trở lại khu vườn.

Sáng hôm sau, chàng lấy một mảnh giấy viết mấy chữ thể này, treo trên bờ vào :

« Cấm hái trộm hoa ».

Buổi chiều cô bé đến nhưng hôm nay nét mặt cô bé buồn trộn một chút căm tức. Chàng lại vội vàng đóng cửa đứng trong nhà, nhưng cô bé chỉ dừng lại một thoáng rồi bỏ đi chứ không thèm hái hoa. Chàng buồn bã bước ra ngoài bờ rào, thì mảnh giấy của chàng đã bị trút đoạt, thay vào một mảnh giấy khác của cô bé.

« Cự hái ».

Chàng lại viết một mảnh giấy khác treo lên.

« Cự hái sẽ bị nhốt lại trong vườn ».

Mảnh giấy của chàng lại bị mất thay vào mảnh khác.

« Nhốt lại trong vườn càng sưng, lại tha hồ phá hết vườn hoa ».

Thấy cô bé vừa liều lĩnh vừa giận suốt hai ngày chưa hết, một ý nghĩ rất ồn đến với chàng, chàng sợ cô bé chẳng thêm lại đây nữa, thì tội nghiệp cho cô bé và buồn chàng biết mấy, chàng đành chịu thua, chàng không dám chọc tức cô bé và chơi cái trò chơi ấy nữa, nên chiều hôm sau cô bé ngang qua nhà chàng lơn tơn như một anh hề, tay xách guốc, cặp chạy ra gọi :

— Cô bé, cô bé, cô bé !

Đến tiếng thứ ba cô bé mới quay lại. Chàng vừa nhìn vừa đưa hai tay lên nói :

— Cái này của cô bé !

Cô bé không trả lời.

Chàng hỏi lại :

(xem tiếp trang 43)

NGÀY QUÁ NGÀY

PHẠM MẮT NẤU

Sớm mai tôi đạp xe đạp xinh vòng lên nhà Đỗ Hạ. Đi ngang sân golf của Mỹ với những bãi cỏ tiếp tiếp liền liền xanh ngắt (nhắc nhớ mãi một ầu thời); đi ngang mấy cây dừa ven đường phất phơ lá úa (nhắc nhớ một vài lần ghé chơi miền quê); đi ngang cái dinh thự lớn rộng đã mở sân trượt patin, trò đùa cho đám con trai con gái choai choai. Nơi tôi ở vừa yên tĩnh nổi yên tĩnh miền quê, vừa ầm ĩ nổi ầm ĩ thị thành. Nơi tôi ở đã bao nhiêu năm (cư xá ôi cư xá, cư xá bé con mà ở đó mọi người đều nhìn mặt nhau, như thể thông biết cả anh em họ hàng bè bạn của nhau, và tất nhiên chuyện người này, là đề tài hấp dẫn cho bữa miệng người kia).

Mảnh trời sớm mai ngon như miếng thạch. Tôi đạp xe thông dong và nghênh mặt ngó những ông con trai phóng xe vù qua còn quay lui cười cười trêu chọc. Tôi thư thả và nghĩ mơ hồ đến tấm bằng dân giấy in ronéo ở Đại học Luật Khoa. Đường như là hôm nay có kết quả môn thi viết...

Nhà Đỗ Hạ ở quá khu chợ nhỏ, và một dọc những cửa tiệm : tiệm mi, tiệm thuốc tây, tiệm sửa xe gắn máy, phòng mạch các bác sĩ... con ngõ nhỏ dẫn vào, lộ nhô đá sỏi và đất cát ăm (mùa hạ, mùa mưa). Tôi kẻ xe bên hai cánh cổng lớn sơn đen, nhón tay ấn nút chuông xinh, và đợi chờ. Một lát có ông bố của Đỗ Hạ ra. Tôi chào, nói thưa bác Hạ có nhà không ạ. Ông kêu nó đi đâu từ sớm. Tôi lăm bằm bực mình. Bà tương đã đi đâu từ sớm.

Bố Hạ bảo vào ngồi chơi, chờ một lát. Tôi lưỡng lự giây lâu rồi dắt xe xuống thềm dốc qua cổng. Đám trẻ con của bà dì Hạ đùa chơi

ồn ào trong nhà. Hai gái và một trai. Chúng đều xinh như những hình tượng búp bê nặn khéo. Tôi biết con bé Ty còn có khiếu chơi đàn, con bé Ly có khiếu vẽ. Mai sau quý vị này tha hồ làm một khối đàn ông con trai.

Tôi ngả người trong ghế bành rộng. Bình hoa, bàn nhỏ, khung cửa sổ, tường vôi, thấy đều lặng thính ngó nhìn lũ trẻ nghịch đùa. Mặt sàn mát nằm thêm thiếp im hơi. Cầu thang đưa những nấc lên lầu, quanh què Bà tướng đã đi đâu từ sớm. Tôi nghĩ đến Đỗ Hạ với khuôn mặt tựa tựa S. Vartan. Tôi nghĩ đến một mối tình đã hết, với một người tình nào đã xa. Hạ bây giờ là hạnh phúc mới. Nhưng tôi hiểu mà. Hạ vẫn một đời tình chung, cho dù một đời tình chết.

Buổi mai nào hai đứa ngồi với nhau trong phòng im vắng, Hạ mở lại cho tôi xem tập album cũ. Thời của Hạ và... Trong khi tôi lật những trang hình, ngắm nghía, thì con nhỏ nghịch ngợm lùa tay trong tóc tôi tìm bứt mấy sợi bạc. Câu chuyện soi rọi ngồi những dáng dấp cũ xưa. Buổi mai có mưa nhỏ nhẹ ngoài trời, và Hạ đã ứa nước mắt, dịu dàng nhớ nhung. Tôi thương nó hết sức, siết tay lạnh nó trong tay tôi. Những mối tình không qua hết. Những người tình lỡ làng xa diu nhau. Tôi bỗng dưng nghĩ đến một tình yêu nào đó, chưa tới, của mình.

Tôi ở nhà Hạ một lúc rồi về. Có lẽ nó đi còn lâu. Cũng chẳng có gì cần đề phải chờ suốt hết một buổi sáng. Tôi chào bố Hạ và dẫn xe ra. Cổng đen khép lại. Ngõ nhỏ lăm lăm đưa về. Lại đi ngang những hiệu những tiệm dọc lề dài. Lại đi ngang sân trượt patin có nhiều kẻ mang nét mặt vui thú hí hửng đến là buồn cười. Lại đi ngang sân golf bỏ vắng mông mênh, cùng những cây dừa hoang trơ khô khốc. Rồi cuối cùng là cổng xanh cư xá. Khi rẽ xe vào, tự nhiên tôi muốn nói, một lời gì ví dụ như : cư xá cư xá, tớ vừa ghét bỏ vừa yêu bỏ.

Ở nhà, Dự đang sửa soạn như sắp đi đâu. Tôi ngồi thừ người nghĩ đến bằng xanh xám giấy quay ronéo ở Luật. Hôm nay mừng ba. Phải rồi mà hôm nay có kết quả thi viết. Bỗng muốn ghé trường thử xem, tôi kêu Dự mày đi đâu vậy, cho chị «kéo» lại Luật nghe. Ông nhai gật đầu. Nó có lẽ là một đấng em ngoan nhất thiên hạ, tôi muốn sai bảo chị cũng được.

Vậy là lại đi liền, chưa kịp thở hết chút mệt mỏi. Nhà hôm nay không còn ai, mọi người đã kéo đi cho đến chiều mới về. Bởi thế hai chị em phải nhớ khóa hết các cửa. Dự dắt xe ra. Tôi khép đóng cửa lớn,

khóa bằng chiếc chìa dài và bỏ nó trong túi vải khoác vai. Xe nổ máy ròn rã và trườn đi, để lại vết đất in hằn ngơ ngác trên nền gạch ô vuông.

Cho đến lúc qua khỏi cổng cư xá, chợt nhiên tôi nhớ đến một người bạn ở xa. Bạn ở xa, Miêu Ngọc. Bạn ở xa, cùng với một cái hẹn mà hai đứa dặn dò nhau qua thư nhỏ. Ngọc nói sẽ vào thành phố này sau kỳ thi. Và tôi đợi đã từ hai ngày, không chừng con bé sẽ tới vào hôm nay. Mà có thể ngay sáng nay, bởi vì mùa này thành phố chiều nào cũng đắm ướt mưa rùng. Ô, nếu Ngọc đến mà không gặp ai, biết có chịu khó ngồi chờ chàng nhỉ.

Cổng trường Luật ra vào đầy người. Tôi đi dọc hành lang và lách những đám đông để tìm một chỗ trước bảng. Tim đập rất bồi hồi trong lồng ngực; tôi ngó quanh quất mà cơ hồ không thấy đâu ra đâu. Mãi rồi mới rõ là, chỉ có kết quả của nhóm một. Tôi nhóm hai, chừng như phải đợi một tuần lễ nữa. Tìm tôi dường như hơn vì đang bồi hồi... hự. Hết sức âu sầu, tôi thở ra. Nhưng thở chưa hết hơi vì bất ngờ đọc thấy tên Đỗ Hạ. Đỗ Hạ. Đúng rồi đây. Song liền sau đó tôi nhận ra cái chữ «hổng» bi thiết ngang hàng tên Hạ. Hạ, nó trượt mất rồi. Vậy chỉ còn bám víu vào cái kỳ hai một mỗi chán chường. Giá như tôi, liệu có đủ nghị lực kéo lê nỗi âu sầu cho suốt mấy tháng nữa...

Tôi bỏ ra cổng, đừ người, buồn Hạ và lo tới. Lo tới? Bỗng nhớ sân trường Marie Curie hai buổi ghé tới: Buổi đầu hoan hỉ mùa bút lia lịa, về nhà ngang tàng tuyên bố: 8000 hy vọng, nhưng buổi sau thì đến với lòng phiền buồn, vì chợt hiểu những thiếu sót của bài hôm trước. Hy vọng sụt xuống 5000. Năm mươi phần trăm kia đặt vào may mắn. Song tôi có may mắn bao giờ đâu cơ. Dọc đường trở về, tôi lăm nhăm than như thể lạc mất hồn phách: trời, nản quá Dự ơi, nản muốn chết, chết quả có thú vị hơn nhiều, sống làm chi cái chốn tục lụy này cơ chứ.

Nhưng sống không dễ đã đành, mà chết còn khó hơn nữa kia. Quanh tôi giờ đủ thứ hệ lụy buộc ràng. Oi bạn xa, Miêu Ngọc, bỏ cũng là một hệ lụy của tớ đấy nghe. Tớ đã nghĩ rõ ràng là thế, khi trở về nhận trên tay thư nhỏ và quà xinh mang từ ngoài xa đó, trong lúc thần trí này còn rầu rầu mỗi rã.

Đúng như dự tưởng, Ngọc thi xong đã vào thành phố này và đến đây sáng nay. Nhưng nhà cửa đóng. Thay vì chờ đợi thì Ngọc chỉ bỏ lại tờ thư và quà, gửi nhờ hàng xóm. Trời ơi tội nghiệp bạn xa. Phần tôi, tôi sẽ nghĩ sao nếu từ một phố xa mà tìm người không gặp. Mất cả buồn lười nôn nao một cách mệt mỏi trên từng giong quen thiết.

Chữ của bạn xa rất ngạo ngược ngang tàng, tỏ bày một tâm hồn nghịch ngợm đầy con trai tính. Lắm lúc chữ rồi đến không thể đọc ra.

Ngạn.

Trời đất ơi, đến chờ hoài chẳng có.

Định đón Ngạn về P. đây. Hụt nữa.

Tiểu quá ơi...

Tiểu quá ơi. Tôi cũng tiểu quá ơi, biết không bạn xa. Chúng mình «hụt» nhau vậy là hai lần rồi. Để chừng sẽ còn hụt nhau dăm bảy lần thêm nữa. Để chừng đến cận đời cũng còn xa xôi nhau như thế này. Biết đâu đấy.

Tôi co người như mèo ốm trong ghế rộng. Tưởng như trời thành phố hốt nhiên mang mang mưa lạnh P của Ngọc. P biển khơi, P đời cát đã hẹn hò tôi mấy lời. Ơi tôi bạc tình, tôi hụt hẫng hết những thủy chung, như thế hoài hoài đời, có phải.

Những giọng chữ của Ngọc «rên» buồn và nản. Con bệnh đã phát nặng trong ngày thi. Ngọc ủ rũ: *Chắc về P lo ôn kỳ 2 quá Ngạn à.* Kỳ hai, kỳ hai cứ bóng tối ám đạo nào đã nặng nề giáng xuống hồn yếu đuối tôi. Buồn đời, đời buồn. Thật không biết nói sao khi bạn bè ngạc nhiên: ơ hay, rớt hả, đâu thể thế được. Đành cười lặng lẽ và... khinh bạc. Ngọc yêu mến, hãy coi đó như chút «thử lửa». Vả, trong đời sống, bỏ đã biết «lửa» nhiều hơn tôi rồi mà. Buồn và nản in ít thôi, nghe.

Tôi hình dung bạn tôi ban sáng đến nhà với tâm hồn nặng nề sầu u, tay yếu mỗi gõ lên cửa gỗ khô cứng, giọng lạc thẳm gọi vô vọng vào phòng vắng không ai... Bạn tôi đã ngồi buồn ngoài ghế dài, ngó loang quanh chỉ thấy những dấu xe in hằn trên thềm gạch, những bông sứ Thái Lan mở cánh đỏ hồng, những mái ngói ngà nâu của dãy nhà đối diện, những cửa khép im lìm. Như thế quá buồn tênh cho một người từ xa tới. Bạn tôi hần thở dài, thở dài.

Tôi bóc lớp giấy gói quà, kêu lên thích thú với con búp bê làm bằng những mảnh vỏ ốc vỏ sò vỏ điệp. Tuy nhiên chút lơ đãng đã khiến một bên tay của búp bê nát mảnh nhỏ. Trong thư Ngọc dặn dò «nếu có vỡ thì Ngạn lấy keo dán giấy dán lại nha». Ờ bạn xa, ví dầu tình thân của hai ta nát vỡ thì có cách chỉ hàn liền lại (mà không, thực ra là phải hỏi có cần chỉ hàn liền lại).

Như mọi tối, tôi chong đèn ngồi học bài hoặc vẽ vời linh khỉnh.

Phiến gương tròn trên lưng con nai sứ trắng, đặt kê cửa sổ, cứ luôn luôn soi trả cái mặt dễ ghét của tôi. Tôi xoay nó cho ngừng nhìn lên. Nhưng chiếc đèn chiếu sáng thẳng xuống. Rốt cuộc nó soi lấy bóng nó trên trần vôi. Cũng được, miễn là bỏ đừng ngó cái mặt tôi dễ ghét.

Ở bàn viết tối nay có ly thủy tinh nhỏ cắm một đám hoa xinh xắn cháu bé tôi đã cho tôi từ ban chiều, khi đi chơi về. Đó chỉ là một đám hoa dại, có những cánh nhỏ màu cam và thơm hương phảng phất. Bây giờ tối, tôi vẫn để trong ly và còn ngắm nghía, đầu là chúng bắt đầu tàn cứng phai bạc. Cháu bé tôi vòng cánh tay mềm mại quanh cổ tôi, hỏi: Có Ngạn ơi, mấy cái hoa này ủa rồi mà còn để làm gì.

Tôi chớp mắt: ừ cô cứ để. Nhóc hỏi nữa: bộ cô yêu nó lắm hả. Tôi khép mắt, thăm thi: ừ cô yêu nó lắm cơ. Và tôi bồng ngó cháu tôi dăm dăm: Cô yêu bạn cô hết sức cháu ơi. Nhóc tròn xoe mắt một mí, không hiểu.

Tớ yêu bỏ hết sức, Ngọc ơi. Và yêu hơn cả là trái tim đau của bỏ. Một mai rồi tớ cũng đau tim, đau đầu nữa, ở đạo này mỗi lúc tớ mỗi thấy mình «bệnh hoạn». Này nhé, tớ làm thơ mỗi ngày mỗi giống khùng điên, thảm thiết tựa điệu vãn:

Nàng ngồi như con sâu

Ngó dằm chốn hư vô...

Rồi bỏ xem, chẳng mấy chốc tớ sẽ tốc kê thêm, và:

bỏ như con sâu do...

Nói thế chur điên được, khùng được còn thích hơn là tỉnh táo mà bị quay vòng bởi đời sống, bởi thiên hạ. Tớ quả thực chưa được kết lấy những mảnh đời riêng tớ. Mọi thứ đều còn tùy thuộc người ngoài. Nản vậy chứ.

Đám hoa. Những nét rã ủa trong mắt nhìn tớ bồng nhắc nhở về bỏ. Ngọc mến yêu, nếu tớ có nói ra những điều này, thì cô sẽ chẳng ngạc nhiên nhưc nhối gì nghe. Bởi, có đồng ý là, chúng mình biết lòng nhau rất rõ, sẵn sàng thông hiểu nhau kia mà.

Thế này này, đám hoa, không dung nhắc tớ về các mộ phần và cõi chết, ơi, một lần tớ thỉnh lặng xót xa nghe bỏ nói động những «thứ» đó. Dĩ nhiên bỏ chưa bi đát quá, song chúng mình vốn thừa hồn lãng mạn, dễ nghĩ tưởng đến, và hơn nữa, dăm chừng sẽ gọi đó là *hạnh phúc buồn* (hoặc *buồn hạnh phúc*). Tớ cũng rất tự nhiên mà nói cho bỏ nghe như vậy, rằng thật tình tớ không thiết sống. Cuộc đời sao mà lụy phiền quá lắm. Nhiều khi tớ thèm được mất đi, rỗng không. Tưởng tượng

cái chết của tớ làm khối người tiếc tưởng nhỏ lệ, chắc là tớ sẽ âm cười (chứ không chỉ ngậm cười) nơi chín suối. Ôi sự sống và nỗi chết. Bờ có như tớ, cứ quen miệng nếu một mai em sẽ qua đời, hoa phủ đầy người... liệu có ai đòi chết theo chúng mình không hả.

Miêu Ngọc à. Thư nhỏ và quà xinh đang lặng lẽ trên bàn. Tớ nhìn chúng và chúng cũng ngó lại liền khi. Dưng không tớ muốn khóc rất đối trẻ thơ. Thế là tớ hụi bờ, hụi L. Thế là tớ lỗi hẹn với chính mình rồi đấy. Quả thật lỗi hẹn người không buồn bằng lỗi hẹn ta. Tớ bức rức không yên.

Trời ơi bạn xa, lẽ nào chúng mình thất lạc nhau hoài đời. Từ buổi nào bỏ gửi bức thư viết chữ bút chì đến tớ. Buổi nào bỏ ghé thăm bất ngờ khiến tớ cảm động ngần ngại. Và đã nói những gì. Bờ nơi hai đứa có rất nhiều điều trùng hợp, bởi thế mới quen biết yêu mến nhau. Ôi chao, tớ nghĩ chắc cũng bởi thế mà xa lìa, cách trở nhau. Môn Vật lý có dạy cho tớ biết rằng, khi ghép những máy phát điện thì bao giờ cũng để anod này cùng đầu với catod kia. Miêu Ngọc và tớ, tụi mình rất nhiều điều trùng hợp. Những cái «cùng chung» thường «đầy» nhau. Vậy thì làm sao tụi mình cùng đầu nhau đây cơ.

Cháu bé tôi kể mội mện vào má tôi: Cô Ngạn ơi, đi ngủ. Đêm rồi à, tôi nói và nghịch tóc cháu trong tay tôi. Đêm rồi sao. Gương tròn vẫn soi lấy bóng nín câm. Búp bê xinh đứng nhìn không tiếng. Ngày ngày vắng như mảnh lịch. Tôi thì là ai, tôi nhảy nhót trong trò đời, như con múa rối. Tôi nhận chịu mọi khổ ải mọi vui thú. Tôi quay vòng vòng tôi lẫn mê mải. Thôi bây giờ, có nghĩa lý gì chút sầu của Đỗ Hạ. Và tôi thì cũng sẵn lòng hứng lấy chút sầu tôi — Ngạn: hồng, chẳng hạn thế — Ô hay thì cử là gì, tranh đua là gì, chen lấn là gì, sống là gì.

Thôi tôi chấp hết mọi thứ của người người. Chấp hết. Tôi thì là tôi. Trái tim dường đang hóa đá.

Mắt mở to ngẩn ngơ lạc trí, tôi bóp hai vai bé bỏng của cháu tôi: ề, có thấy cái đàn của cô không. Mọi người có thấy cái đàn của cô không. Mọi người có thấy cái đàn của tôi không. Tôi có thấy cái đàn của tôi không. Cái đàn của tôi đâu. Đâu đâu. Để tôi ngồi xuống đây, vỗ nhịp, và hát thăm thăm Sérénata, trong đêm trời tối.

PHẠM MẮT NẤU

LỜI GỬI DÒNG SÔNG

TRÀ HOÀNG

Em ngẩng mặt nhìn lên trời cao. Nắng đã tắt và trời lồng lộng mây gió. Chiếc chong chóng mua buổi sáng bây giờ quay vù vù thật dễ yêu.

Em muốn đổi cái xách Pan Am ra trước rồi rủ bạn bè chạy đua một lát nhưng thiên hạ đông quá sợ họ chú ý vì mình ồn ào. Mọi người đang ở ga xe lửa để đợi chuyển ngược về thành phố. Họ nhàn tản đứng ngồi nói chuyện chững như đã quen đợi chờ như vậy. Riêng bọn em thì chỉ còn một chút thời giờ thoải mái ở ngoài trời sau một ngày lên núi xuống sông thật vui. Em muốn cảm ơn tất cả bạn bè đã vui vì cuộc đi chơi và «người hướng dẫn thật rùng» đáng quý của cả bọn. «Người hướng dẫn» à! Núi chỉ có đường đi lên là đáng nhớ nhưng em thì đang tương tư dòng sông. Ước ao vô cùng một buổi nào được ngồi lại trên cầu nhỏ (loại cầu ngắn cùn hơi men ra sông, em gọi đại như thế vì không biết gọi là gì!) khua chân xuống nước, nước bao la và trộn đục phù sa...

Sông bao giờ cũng dễ yêu với em vì ở một giòng sông này em thường bắt gặp một dòng sông kia thân yêu đã xưa mù mịt ở nơi mà em không còn một con đường nào để về..

Sông ơi, em muốn gửi những chán nản buồn phiền của cuộc sống theo sông để mỉm cười nhìn nó trôi lặng lẽ như cánh hoa lạ thật đẹp tình cờ hái được đã thả xuống..

Lúc sắp về, thật xúc động khi nghe «người hướng dẫn» hát Bên Cầu Biên Giới cho dù ở đây không đúng như khúc hát nhưng vẫn hay biết bao nhiêu. Và em nhớ vô cùng những câu hát của «Chiều về trên sông». Sông này, khi nào chảy về ngang quê mến yêu của em ở rừng xa thì nhấn dùm là em mong trở về lắm, nhé!

HIỀN THY HỌA MY

ở đó . . .

ở đó, một nơi để tôi buồn
thời gian chầm chậm ngậm ngùi
thương
ở đó đã lâu người cách biệt
còn mong chỉ nói tiếng yêu đương?
hát quên lãng những chiều trông
vắng
lời hát xanh dịu giữa âm vang
chìm mùa đông bên tường đứng hót
trải trải sầu giữa bóng thời gian

KIỀU GIANG

khó qua

trở về ru khúc tình xa
rồi bao năm có phai nhòa nhớ anh?
vì mình như thể trái xanh
còn anh trái đắng già quanh cuộc
đời

HÀNG NHŨ MI

hốt nhiên

lòng hết yêu đời

nhu phượng ơi nắng đã chiều
thôi anh về kéo tàn xiêu thân gầy
hồn tiêu phách lạc từ đây
sương mù sương trắng cổ cây mất
rồi
nhu phượng ơi đừng cầm hơi
đừng bắt anh đợi bầu trời tương tư
vườn xưa mở cõi không hư
phố xưa áo lộng bấy chừ áo mớ

ở đó, riêng tôi những ngày những
tháng

nỗi ngậm ngùi, thống khổ chưa chan
ở đó, tìm tôi mấy lần đau nhói
vẫn mù tăm hình bóng người sang
ngày chờ đợi buồn riêng một cõi
cơ hồ xưa cũng đồ lệ vàng
mưa cũng đồ giọt buồn mệt mỏi
(ôi đời buồn như cô xe tang!)
ở đó, một nơi để tôi buồn
thời gian chầm chậm ngậm ngùi
thương
ở đó từ lâu người cách biệt
(ngày trong tôi ngày đến bất thường)

tặng anh

tặng anh ngày mới lớn này
Đưa anh cất giữ cho đầy hành trang
khi nào thôi bước thang thang
đỡ ra thương xót em ngoan, nhé
người,

(nhớ người ra ngẫm vào ngơ
trăm năm ai biết ai mô mà tìm)
rừng thiên thu nhớ thương chim
anh thiên thu nhớ con tim bơ phờ
hóa thân dòng lệ thành thơ
tiễn em bước nhỏ tiễn sơ qua đời
cầm nghiêng mấy hạt sương rơi
thả bay theo gió nuôi đời lang thang
nhu phượng ơi đóá cúc vàng
ngáy ngó anh xé tan hoang mất rồi
hốt nhiên lòng hết yêu đời
vô lang thang mỗi một thời rong
chơi.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

về lối xưa

sớm mai với một nụ cười
đón người về với cuộc đời bao dung
hôm qua mừng nắng mai hồng
đường phi trường gió nhớ mong
thở dài
gêu người hiu hắt sương mai
giữa thành phố lạ đứng ngoài cuộc
vui

NGUYỄN TẤN SĨ

chia ngọn sông dài

rồi như những ngày xưa tháng chạp
tình mong manh chia ngọn sông dài
mưa giá rớt trên đời bất hạnh
long đong buồn những nụ sương mai
ta vẫn chào từng hiền phố nhỏ

LŨY ĐỨC NGHIỆM

như chút nhớ vàng phai

nhớ em ngắt đóá hoa quỳnh
thả bay theo gió nhớ tình ta bay
sương mờ hồ mộng vai gầy
nghiêng soi bóng nước hàng cây
nhân tình
người về tháng hạ mộng mênh

NGUYỄN HỒNG GIANG

có một thời của nhau

ngày xưa tóc xỏa vai ngang
em, cô thực nữ tuổi tròn huyền
thương
môi thơm hoa cỏ bên đường
mất tha thiết mộng đầy vườn chiêm
bào

hôm xưa mắt ngó ngậm ngùi
tiễn nhau môi nhỏ khóc vùi không
hay

hôm nay đường lá quen bay
ngàn trông người áo vàng say chút
tình
chim về tháng mây lặng thình
người về thấp sáng mỗi tình trong ta
đã vui từ một một ngày qua
như chim theo gió về ca hát đời
nhủ lòng buồn chút sương rơi
sớm mai hội ngộ môi cười thân quen.

có người qua cũng rất xa xôi
tiếng ai gọi giữa đời ta khô
ngỡ ngàn quên xa xót trên môi
tay không chặt hừng dòng mưa lạnh
nghe tình mình rụng xuống thành
sống
buồn như bóng mây mù hiu quạnh
nằm im nghe mưa chảy trong lòng.

nghiêng sâu vốc nhỏ bên gành cát
cao

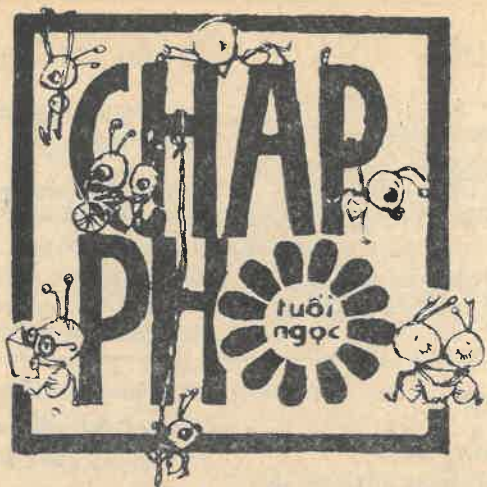
sóng xô cơn nước rạt rào
lời ru tiếng nhớ ngọt ngào chơ vơ
giọt sầu thôi đến trong mơ
vỗ vàng thân xác ngu ngơ tháng
ngày

đêm mơ hồ mộng hoa cài
lưng linh đậy nước vàng phai đầy
người.

gặp em một sớm mai nào
là thương nhớ bước nhẹ vào tim ta
tay em đời cõi giang hà
có gì đâu, chỉ thật thà yêu em

hồn tươi ướt sợi tơ mềm
phím đàn tim bỗng vang lên mộng
đời

một mai tình có xa vời
thời thì vẫn có một thời của nhau.

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

trái cấm

Chim bồ câu không bao giờ rơi vào miệng ta khi nó chưa được quay sẵn. Còn trái cấm thì chưa được gọt vỏ, nó vẫn rơi vào miệng ta như thường

XUÂN (ghi)

thiên đường

— Trò Hopkins, trò biết gì về nhà văn John Milton hãy nói coi.

— Thưa thầy, ông Milton có vợ và viết cuốn « Thiên đường đã mất ». Rồi vợ ông ta chết ông lại viết cuốn « Thiên đường đã tìm lại được » ạ.

và đàn bà

Có khi một người đàn bà nói ra một phần những điều nàng

nghĩ nhưng bao giờ cũng là để giấu những điều coi lại cho được kỹ hơn.

SACHA GUITRY XUÂN (ghi)

koweit

Koweit là một quốc gia nhỏ thuộc miền Tây Á. Tuy nhỏ bé nhưng Koweit lại là một nước giàu nhất thế giới về dầu hỏa. Xứ này có cái lạ là dầu hỏa thì nhiều trong khi nước ngọt bị thiếu hụt đến nỗi phải lọc nước biển ra để dùng. Cách đây 5, 6 năm, người ta đã tìm được một giếng nước nằm sâu dưới đất tại vùng Al Shigala có thể cung cấp nước ngọt cho quốc gia này trong thời gian độ một thế kỷ.

DIỆU VŨ (ghi)

tục lệ hay ho

Theo một tục lệ rất cổ ở Anh thì tên cô dâu nào trùng với tên một đóa hoa thì tất cả các cô phù dâu phải trang điểm, dùng nón và găng tay đúng màu hoa đó. Và mỗi cô cầm một bó hoa cùng loại.

Ngoài ra tất cả đàn ông tới dự đám cưới đều phải cài một bông hoa đó trên «rờ ve» áo.

hợp nhau quá

Hai vợ chồng đi dạo phố, đột nhiên vợ dừng dừng lại bảo chồng:

— Em chưa tắt bếp lò trong nhà, lỡ ra lửa bốc cháy thì làm thế nào?

Chồng đáp:

— Em cứ yên tâm, vì anh cũng quên không tắt máy nước trong phòng tắm, như thế không nguy hiểm gì nữa.

NGUYỆT QUẾ (sưu tầm)

lượm lặt

Các bạn thường thấy ở nước ta mỗi lần có hội chợ, các anh hay các chị gọi là « quảng cáo viên » đứng trong gian hàng, tay cầm micro nói hô hô suốt giờ này qua giờ khác và cũng suốt cả ngày lẫn đêm. Các bạn khen họ nói tài, không mệt nhưng thật ra họ cũng phải 2, 3 người thay phiên nhau. Cái tài nói dai phải biết là của anh chàng Francis Dupont trong buổi chợ phiên ở Grenade. Suốt thời gian từ 17 giờ hôm nay đến

17g45 ngày sau (tức hơn 24giờ) anh đã hô hô quảng cáo cho gian hàng mình liên tiếp, chỉ nghỉ 15 sao đồng hồ để uống nước thấm cổ họng.

Hai ông bác sĩ và ba cô y tá đã theo dõi và kiểm soát anh ta. Thành tích hi hữu này đã đem lại cho F. Dupont danh vọng là: « một nhà vô địch hoàn cầu về môn «đĩa» lâu nhất và dai nhất ».

NGỌC YẾN (ghi)

đố vui dễ . . . chơi

— Eo lưng thắt đáy, ẹo sương sườn.

Răng hô mỗ nhọn đứng ngoài vườn ngó vô.

ĐỐ LÀ GÌ ? ượi ượi ượi

— Nay tôi hỏi hết anh hùng Chim chi có cánh bay cùng nước non.

ĐỐ LÀ GÌ ? ượi ượi ượi

— Ai vui tôi cũng vui cùng Ai buồn tôi cũng buồn cùng với ai.

ĐỐ LÀ GÌ ? ượi ượi ượi

— Non sông biển rộng trời cao Đố ai biết được nơi nào trời dư.

ĐỐ LÀ GÌ ? ượi ượi ượi

— Năng bấy lâu tôi không xa bạn.

Mưa một ngày bạn lại xa tôi.

ĐỐ LÀ GÌ ? ượi ượi ượi

MẮT TÍM GÒ CÔNG

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN: Kiến Vàng ơi! Em yêu
Kiến Vàng quá! Làm sao bây giờ!
Giúp em đi.

KIẾN ĐEN (Saigon 2)

ĐÁP: Ày, đừng đùa chứ bạn.
Kiến Vàng trót ghép tim bằng bờ-
lát-tích nên... hết chơi trò rung
động được rồi. Chả có cách nào
giúp, trừ khi trái tim bạn cũng
bằng bờ-lát-tích. Nếu thế hãy đóng
thùng gửi gấp về. Nếu dư xài đem
mại ở cửa tiệm, lo đi.

VẤN: Kiến Vàng ơi, cho Hương
hỏi một câu nhé: Mần rần mà trái
táo lại tượng trưng cho LOVE ư?
Trả lời ngon lành, Hương hứa sẽ
tặng quà.

HƯƠNG (?)

ĐÁP: Hồi loài người chỉ có
ông Adam và bà Eve trong vườn
địa đàng, bà Eve đã hái táo cho
ông Adam ăn. Đó là tình yêu thứ
nhất của nhân loại. Mì lại trái táo
cũng hơi giống trái tim của người
ta nữa. Vì tình yêu như thế đề có
thề... cắn một cái cho ngon lành.
Chứ thực ra tình yêu đắng ngắt
hà, nhỏ ời.

lịch sự

Ai bảo là cái «lịch sự» của con
người không thể đo lường được.
Một chút nước cạn trong ly nước
vừa mới uống!

Phải không các bạn?

bí quyết

Nhà báo đang phỏng vấn ông
chủ tiệm:

— Xin ông vui lòng cho biết
với bí quyết nào tiệm phở của ông
nổi tiếng như vậy?

— Có gì đâu! Tất cả người làm
công của tôi đều nhin đôi lúc đôi
hoa thơm cỏ lạ

— Một chính phủ mạnh có thể
hiển cho bạn bất cứ những gì bạn
muốn và cũng có thể chiếm của
bạn bất cứ những gì bạn có.

— Ai hỏi một câu sẽ bị ngu dốt
trong chốc lát nhưng ai không dám
hỏi sẽ bị ngu dốt suốt đời.

— Kể nào không nói xấu đàn bà,
là không yêu đàn bà vì cách sâu xa
nhất để yêu một người là đau khổ
vì người đó kia.

GUSTAVE LAFBERTU
PHI DŨNG (chép)

chiếc ống điều dài nhất thế giới

Tại viện bảo tàng Braunschweig
(Đức) có trưng bày một chiếc ống
điều không lồ được chế tạo hồi
cuối thế kỷ 19. Chiếc ống dài đến
4,6m và chỗ đầu đứng thuốc chưa
đựng được 1,4 kí thuốc lá.

Smith

Ngày 14-7-1963, tại Hoa Thịnh
liên, cảnh sát viên tên Smith bắt
tài xế tên Smith về tội cán phải
khách bộ hành tên Smith khi
ta tránh một cậu bé 10 tuổi
tên Smith.

chuyện ngón tay út của bạn

Hãy lật ngửa bàn tay, các ngón
tay lại tự nhiên. Nếu hấn ta cao
ngón thứ I của ngón vô danh,
trung bình, quá dài, thấp hơn và
ngắn.

— NGÓN ÚT DÀI: thông minh,
khéo xã giao, có tài ăn nói.
là ngón tay của các nhà hùng
giáo.

— NGÓN ÚT QUÁ DÀI: quá khôn
khéo đến thành giả trá. Nhưng, bất
cứ ai có tánh tốt thì út nhà ta đều
chỉ sự khéo léo, còn nếu xấu thì
đó quyết, chả cãi vào đâu được.

— NGẮN: trực giác, linh tính
chiều hơn lý luận, học rộng nhưng
không có bề sâu, nói thẳng thiếu
tế nhị.

— QUÁ NGẮN: dễ bị lời cuốn,
dễ bị ảnh hưởng của ngoại cảnh,
ảnh hưởng bạn bè.

ngón áp út

Dài, nếu cao hơn ngón trở độ
lớn.

— DÀI: Tánh bất thường, thích
nghệ thuật mạo hiểm. Không chịu
sự kèm thúc của gia đình. Lãng
mạn, hào phóng, nóng nảy trong
công việc, ngón vô danh của người
nghệ sĩ.

— NGẮN: Thực tế, an phận,
không thích tranh đua.

Từ khi KV mở lại gian hàng
VẤN ĐÁP, thư từ lại bay về đến
ngộp thở. Đề có thể chiều được quý
vị Bạn Vàng một chút đỉnh, từ nay
KV sẽ lằm lỏi với quý vị ở gian
hàng này nữa. (Yên chí, gian hàng
này không có xài TVA).

NG. TH. THANH XUÂN (Đà Nẵng):
TN chỉ dành lại một số báo
cũ hạn chế để đóng tập tặng thân
hữu. Nếu bạn ở gần tòa soạn thì
tiện biết mấy, KV sẽ tặng không
bạn 1 số báo bạn thiếu ngay, đề
khỏi oán hận chỉ tới trời.

BÍCH LIÊN (Cần Thơ): Kiến Vàng
rất khờ, rất hiền chứ không
thông minh và dữ ác ôn như bạn
tưởng đâu. Hình như bạn cũng có
thể có... họ hàng với KV được 1
điểm là trong một câu nói, đầu và
đuôi cãi nhau

MUỖI HAI (Quảng Ngãi): Thương
mến trước rồi thương yêu sau.
Nghĩa là có thời gian dự phần
Không có vấn đề «làm sao» cả.

TRIỀU DƯƠNG (Nha Trang):
Không có điều kiện nào để bước
vô cửa tiệm cả. Nếu có hàng bán
hãy liên lạc gửi về. Nếu thích đi
dạo mà ngắm chơi mời bạn cứ tự
nhiên.

truyện dài MƯỜNG MÁN

— Con chỉ mô ba đi chỗ nấy.

— Đi tới lúc sấm cái chân cà nhắc của ba luôn?

Tôi chúng búng miệng:

— Đáng kiếp ba! Ai mượn ba chọc con.

Cầu sông Hương lênh khênh những trụ đèn lơ lửng. Qua cầu, đêm xuống, trăm mái thuyền bông, thơ mộng đâu không thấy, chỉ thấy lòng ngợp nổi hoang vu. Cầu sông Hương đã đẩy lui những chuyến đò Thừa Phủ về tận cuối xa thời quá khứ. Hết những sớm mai áo trắng qua đò, nghiêng tóc soi giòng ngọc biếc. Hết những bàn tay vọc nước tung tóe đùa nhau. Hàng cô thụ trên bến đò Thừa Phủ xưa, đứng lặng nhìn sang cầu sông Hương với ít nhiều cảm xúc huân tũ. Huế mọc thêm cầu sông Hương, trưa trưa chiều chiều, cầu Trường Tiền hết độc quyền nhớn nhor giòng áo.

Áo trắng tan học rẽ đôi giòng, nửa lặn độn xuôi cầu sông Hương, nửa ngậm ngùi gió bay qua Trường Tiền. Lũ học trò gái trai Huế thật bạc tình, chúng tôi quên mất tiêu những chuyến đò mộng mơ Thừa Phủ rồi. Ồi, Thừa Phủ, bến vắng, cây mong, nắng đợi, mưa ngoaa. Ta chia buồn cùng mi 5 phút!

Phố đông vui vì hôm nay chiều thứ bảy. Gái trai Huế, mỗi tuần, gần như một tục lệ, chiều thứ bảy là rủ nhau xuống đường đi rượng, mắc bận việc gì đó, bị mẹ bắt ở nhà là chung búng cái mặt in cái thùng. Đường Trần Hưng Đạo ngắn bằng khoảng cách từ bàn tay tới cùi chỏ; cây cối, phố xá tha hồ choáng váng vì sóng áo đủ sắc lượn lờ.

Thứ hai thứ ba thứ tư thứ năm thứ sáu, trông Huế già khù để,

chừng chiều thứ bảy, phố Huế chột cái lão hoàn đồng. Thương quá chiều thứ bảy, yêu quá, yêu lấy sang ngày chủ nhật. Gái trai Huế suốt tuần tiết kiệm nguyệt háy, đá lông nheo nhau, để dành tới thứ bảy, chủ nhật tung ra rất rất.

Đi cạnh ba mà mắt và hồn tôi cứ phóng tứ phương, chột giắt mình gương vô cùng, lúc bắt quả tang mình đang có ý trông tìm một ảnh quen thuộc. Ai? Nếu ba đọc được ý nghĩ tôi, chắc ba ngất xỉu, không ngờ gái cưng của ba dạo này ghê thế!

Thốt nhiên tôi nhớ tới Ái Cơ, người con gái thất lạc đầu biển cuối cơn nào, với ước muốn nhỏ nhoi, đợi ngày uống được nước cà phê thứ nhất để theo anh trai vào quán nước ngồi... cho oai. Ước muốn bây giờ trở nên xa thẳm, tội nghiệp biết bao. Tôi buột miệng:

— Ba, ba đưa con vô quán cà phê ngồi đi con mỗi chân quá trời.

Ba nhìn tôi ngạc nhiên:

— Con muốn uống cà phê à? Ba nghĩ nên đi ăn cháo lòng hay hơn.

Tôi ngúng nguẩy lắc đầu:

— Không, con không thích ăn. Con khát nước.

Ba hóm hỉnh:

— Con hay ngồi quán uống cà phê lắm à?

Tôi nhè nhẹ lắc đầu:

— Không, từ trước tới nay con chỉ vô quán ăn chè, uống chanh đường thôi, bữa ni tự nhiên con thích uống cà phê, coi mùi vị ra rằng?

— Uống cà phê mất ngủ, con. Chán chi thứ khác ngon hơn.

— Nhắc lại là con thích.

Ba nắm tay tôi băng qua đường. Giữa giòng rộn rịp chiều nay, sao tôi thấy xa lạ với mọi người quá. Không đưa bạn thân nào lên tiếng gọi tôi cả. Quán nguyệt lâu giờ hân đồng vui. Người thanh niên cô độc ấy có tới đó không? Tôi lắc đầu, lăm bắm cho mình nhớ: Hạt Tiêu. Học hành chăm chỉ muốn năm! Đả đảo mơ mộng!

Tiếng nhạc ồn từ lòng quán nhảy xổ ra cuốn hút tôi vào. Những đôi mắt 17, 18 khác giống bay múa, đậu bám khắp người tôi. Gớm! Chỉ mà ngắm nghĩa ta kỹ thế, hử thiên hạ? Bộ tai ta vừa dài thành tai lừa à?

Tôi ngồi xuống bên ba, cóc thêm nhìn đám nhân loại con trai trong quán, nhìn mông ra quãng đường nắng tái bên ngoài.

Ba ngoắc người hầu bàn lại:

— Một cái bằm ba.

Ba quay nhìn tôi:

— Con uống nước cam, nghe!

Tôi bảo người hầu bàn :

— Cho tôi cái cà phê.

— Cà phê sữa ạ !

— Không, cà phê không thôi.

— Cà phê nóng hay đá ?

Tôi bối rối :

— Nóng hay đá cái mô ngon hơn ?

Người hầu bàn có lẽ cho tôi là người ngờ ngẩn nhất Thừa Thiên, anh ta mỉm cười :

— Dạ, tùy cô.

Tôi làm bộ sành sỏi :

— Ừ, có lẽ nên uống cà phê đá. Cho cái cà phê đá nghe.

Ba tôi nháy mắt cười. Cái nháy mắt có ý nghĩa : Con quê 3 cục, Hạt Tiêu ơi !

Không khí mù khói thuốc lá. Nhiều tia nhìn chọn khuôn mặt tôi mở hội hoa đăng. Ánh mắt nào cũng mê mẩn sáng rỡ. Ở Huế, con gái vào quán cà phê hít khói thuốc là chuyện rất ít xảy ra. Con trai làm như quán cà phê là thiên đường riêng của họ không bằng.

Ba uống từng ngụm bia vàng sóng sánh. Tôi ngồi ngắm những giọt cà phê rơi dính phin nhỏ buồn nản xuống lòng ly. Khuôn mặt râu ria của ba chợt mang vẻ trầm ngâm nghiêm lạ. Râu tóc ông đang bị màu muối tiêu của thời gian gieo rắc tàn phai. Ba đi dần vào buổi chiều và tôi tuổi mới bước vào huy hoàng của sớm mai. Nghĩ thế, tôi buồn thật tình.

Ba bỏ đường vào ly cà phê tôi khuấy chậm chậm. Những cục đá va chạm vành thủy tinh, lạnh canh vui. Ngụm cà phê đầu tiên, vị đắng chát giữ dính đầu lưỡi. Ba hơi nghiêng đầu ngắm nghía theo dõi tôi, như ngày xưa ba đổ dành gái cưng của ba uống thuốc bắc.

Tôi nhúm mày nhăn mặt, ba phì cười :

— Trông con uống cà phê giống con khỉ ăn ớt ghê !

Tôi hừ tiếng nhỏ, vênh mặt :

— Để con uống biểu diễn ba coi.

Tôi dốc hết ly cà phê ừng ực vào cổ họng. Ba cầm cái ly cạn đặt xuống bàn :

— Quê ơi là quê, cà phê phải uống từ từ từng ngụm, nhấp từng tí mới ngon chứ.

Trăm vạn hồng huyết cầu nhất loạt khởi sắc, nóng bừng đôi má. Tôi ngu hết sức. Không biết uống cà phê cũng bày đặt. Tôi thua xa Ai Cờ, em gái anh, người thanh niên cô độc ạ ! Nếu anh ngồi vào chỗ của

ba tôi lúc này, chắc anh cười đau ruột. Nhưng, nhất định tôi phải tập để thưởng thức được cái vị chát đắng đó. Đừng can tôi vô ích. Tôi là đứa trẻ cứng đầu mà. Biết không ?

— Một tuần con không tới trường, con tính làm chi ?

— Con ở nhà tập uống cà phê đặc.

Ba nhướn mắt kinh ngạc :

— Tập uống cà phê ! Bộ khùng à ?

— Ai mượn ba cười con chi !

Ba vuốt cái nhìn âu yếm ngập hết giác quan tôi.

— Càng lớn con càng giống ba.

— Giống rằng, ba ?

— Ngang bướng và cứng đầu.

Tôi cười :

— Con mô có ngang bướng. Một tuần nghỉ học con sẽ nằm khoèo đợc hết tử sách của ba nè, ba sẽ dẫn con đi chơi. Ba thích không ?

— Con thích uống bia không ? Để ba tập cho luôn.

Tôi reo nhỏ :

— Thích ghê ? Bia có chi ngon mà ba cứ nhậu hoài rứa ?

Ba gõ nhẹ chiếc muỗng vào vành ly, cười cười :

— Chiều chiều ba con mình bắc ghế ra vườn nhậu bò khô, nghe

Hai bọm nhậu ngồi nói chuyện đời, thích phải biết.

Mục vẽ vờ của ba coi bộ hấp dẫn. Tôi sắp đưa hai tay quá đầu tán thành. Ba vội can :

— Ba nói chơi đó. Hạt Tiêu cay. Con gái ai lại tập nhậu nhẹt. con chỉ nên uống một ly sữa nước sôi trước khi đi ngủ. Cấm không được đụng tới cà phê.

Tôi cảm thấy mình bị ba « coi thường » quá thể. Tôi cầm ly bia sóng sánh bọt vàng trước mặt ba kê vào môi :

— Ba để con uống thử chơi nghe !

Và không đợi ba tôi gật đầu, tôi uống một ngụm lớn. Chát rợn cay sắc lên tới não làm tôi ho sặc sụa.

Mọi đôi mắt trong quán đổ dồn tới phía tôi. Ba vừa thẳng thốt vừa buồn cười :

— Trời ơi ! Con gan lì hơn ba tưởng. Thiên hạ đang cười bớ con mình kia.

Tôi chùi nước mắt nước mũi, cười gượng :

— Kệ chó họ, ba ạ.

Không biết ma quỷ nào xui khiến, tôi táo bạo :

— Con thích say rượu chơi coi ra ràng. Say rượu chắc vui lắm, hử ba ?

— Coi tề, con đang say đó. Con bắt đầu nói nhảm. Lần sau ba hứa ba cóc thêm nói khích con nữa.

Phút chốc tôi cảm tưởng như mình say rượu thật. Lòng mênh mông một trận gió lốc và mắt man man như một lá chấu sương mù.

Ba đề yên cho tôi uống thêm một ngụm bia nữa. Ông cười chum chim :

— Ngon không, con ?

— Ngon, nhưng cay quá.

Ba dằng lấy ly bia ra khỏi tay tôi :

— Uống thử cho biết thôi, bợm nhậu tí hon uống thêm, lẫn kèn ra chừ. Lúc nì trông con rất giống Cu Hạt Tiêu của ba ngày xưa. Thôi về, con.

Sương mù dày mịt hơn trước mắt. Bước chân nhẹ hẫng tôi ăn nhịp với tiếng gậy ba chống lóc cóc trên hè đường. Có dùm lửa nào đang nhen nhúm trong sáu phủ nằm tàng, làm tôi muốn quay in cái chong chóng. Ai vừa nhét vào đầu tôi cái quạt máy quay vù thế ?

— Ba ơi, chiều nì ba con mình đi chơi vui ghê.

Ba không trả lời. Tôi nghe loáng thoáng ba ngoắc gọi một chiếc xích lô. Tiếng gọi của ba bỗng khiến tôi cảm thấy đôi chân mình mỏi như muốn sụp.

Xe lăn lênh đênh dưới những tàn cây mê ngủ. Thành phố hoang vu cơ hồ vừa qua trận đại hồng thủy kinh hồn. Tôi tựa đầu vào bờ vai êm dịu của ba. Chiều ngấm tan men sâu bay lả tả từng bầy lá đẹp. Tiếng ba nghe rè như phát ra từ chiếc đĩa cũ :

— Gái cưng của ba yếu xìu, mới hổng có hai ngụm bia đã thấy trời đất lăn quay.

Tôi cố cãi :

— Sức mấy con say ! Con chỉ buồn ngủ tí ti thôi. Về nhà con nhậu với ba nữa, nghe !

Ba cười nghe tựa mấy cục nước đá chạm vành ly thủy tinh lạnh canh. Tôi êm đềm nhắm mắt lại.

Mơ hồ tiếng hát thắm thì vọng từ triền núi giá băng nào đó thời về. Không dung, thời tiết nhuộm màu thu, mênh mông vàng óng. Giữa triền lá ngợp. Người Thanh Niên và con chó đuôi nhau chạy bênh bồng trên ngàn xác lá. Tôi, trên một mỏ—non cao đưa tay vẫy gọi rồi rít Người Thanh Niên tới dưới chân dốc, ngược tóc bay và mắt bay lên :

(còn tiếp)

ĐỖ VĂN NGỌC
KHI CỤM HOA TIGÔN NỞ
(xem tiếp trang 24)

— Cái này của cô bé ?

Cô bé cong môi, hất mạnh mái tóc và vẫn không chịu trả lời.

Chàng cố chọc :

— Không phải của cô bé hả ? Thôi tôi mang xuống cảnh sát nhờ đài phát thanh loan báo nghe.

— ???

— Tôi sẽ nhờ họ nói thế này « không biết cô Nguyễn thị Minh Tâm, có gặp một tai nạn nào không mà Cảnh sát Công lộ chúng tôi có nhặt được một chiếc cặp da và một đôi guốc của cô trên đường P.T.G. Nay thông báo cho gia đình đương sự rõ ».

Chàng vừa nói dứt câu thì cô bé liền đáp cho chàng một cái nguyệt dài và một tiếng « xí » :

— Trả đây.

— Ủa, của cô bé hử ?

— Trả đây.

— Tôi đâu có mắc nợ cô bé mà đòi dữ vậy ?

Trên bờ mi của cô bé nước mắt đã bắt đầu rươm rướm.

Tiếng nói cô bé nghẹn lại :

— Người gì mà ác quá chừng làm người ta mất hồn, rách cả áo dài và không có cặp đi học mấy ngày mà còn chọc tức người ta nữa.

Bỗng dưng chàng thấy nao nao trong lòng. Chàng triu mến nhìn cô bé :

— Đây này, tôi trả đó, nín đi đừng có khóc.

Cô bé bẽn lẽn cúi mặt cầm lấy.

Chàng tiếp :

— Xin lỗi cô bé nhé ?

— Ác thấy mồ.

— Đâu phải tại tôi, tiếng động hôm nọ là do mèo nó rình chuột làm rơi khung ảnh đó chứ.

— Thôi đi, đừng có phỉa nữa. Không phải ông định phá cửa để ra đuổi người ta sao ?

— Đâu có, tại sao cô bé nghĩ thế. Một cảnh hoa có là bao. Hơn nữa, trồng hoa để làm gì nếu không để trang điểm để ngắm nhìn, để cho kẻ khác. Đó cũng là một vinh dự, một niềm vui sướng của kẻ trồng hoa.

— Ông là chủ ngôi nhà này ?

— Tôi là quản gia.

— Ông đừng đùa nữa, tôi hỏi thật mà.

— Cửa cô tôi.

— Đường như ông mới đến đây ?

— Sao cô biết ?

— Mọi năm tôi đâu có thấy.

— Cô bé ở đây lâu đến thế cơ à.

— Gần mười năm rồi.

Chàng liền nghĩ tới lời nói của cô Bích. Có lẽ cô ấy nói đúng. Chàng hỏi :

— Cô bé thích những cảnh hoa này ?

— Tôi chỉ thích có một loại hoa Tigôn.

Chàng định hỏi tại sao thì cô bé tiếp :

— Ăn cắp có xấu, có tội không hở ông ?

Chàng ngập ngừng :

— Không, không có xấu, có tội chỉ hết, nếu ăn cắp để phục vụ cho một điều thiện.

— Có bao giờ ông ăn cắp gì chưa ?

— Có chứ, có đôi lần, nhưng tôi ăn cắp để thỏa mãn nhu cầu và thú tính của tôi, chứ không phục vụ cho một điều thiện nào cả. Chẳng hạn như hỏi nhỏ tôi hay ăn cắp tiền của má tôi để ăn quà.

Cô bé nhìn chàng với đôi mắt rung buồn muốn khóc, chàng vội an ủi :

— Có gì mà khóc, ăn cắp chưa hẳn là một tội mà. Bỏ cái mặc cảm phạm tội ấy đi cô bé.

Cô bé òa khóc thành tiếng. Nghẹn ngào trong nước mắt.

— Ông... Ông làm Tâm nhớ mẹ Tâm.

— Sao ? Mẹ Tâm ở đâu mà nhớ ?

— Chết lâu rồi...

Một khoảng không yên lặng chiều xuống hai người. Cô bé đưa mắt xa xăm nhìn lên lưng trời. Buổi chiều xuống thấp, nắng chói dưới trên cành cây. Một luồng gió lạnh ủa tới. Một cụm mây xám bay qua, một vài cánh chim mỗi rời, sau một ngày kiếm ăn bay về núi. Một chút gì xót xa ngậm ngùi vừa dậu lại, làm tim chàng nhói đau. Chàng nghĩ đến thân phận tủi hờn của một đứa con mất mẹ.

Người ta thường bảo : Mẹ êm đềm như giòng sông, mẹ bao la như biển cả, mẹ vỗ về ôm ấp và nâng niu chiều chuộng. Mẹ là bóng mát cuộc đời, là thân cây cổ thụ cho ta trú ẩn, nương tựa. Mất mẹ là mất cả bầu trời. Chàng thấy thương cô bé làm sao.

Chàng vừa mân mê cành hoa vừa hỏi cô bé :

— Mẹ Tâm mất lâu chưa ?

— Từ hơn tám năm nay.

— Tâm ở với ai bây giờ.

Cô bé không trả lời mà đưa tay lên quẹt nước mắt (dù bên đường có một vài người qua lại) và dường như cái tâm tư u uẩn của cô bé từ trước đến nay chưa được một lần thổ lộ, chưa được cùng ai chia sẻ. Nói cũng là một cách để trút bỏ, để vỗ về những muộn phiền đeo đuổi trên vai, nên cô bé thật thà tâm sự với chàng :

— Mẹ Tâm chết cách đây tám năm, hồi đó Tâm lên bảy tuổi. Tâm có nghe mẹ Tâm kể lại rằng : Trước khi mẹ lấy chồng (tức ba Tâm bây giờ) mẹ có yêu một người đàn ông khác. Mẹ bảo, mẹ yêu người ấy và hứa hẹn nhiều lắm, vì đó là cuộc tình đầu đời của mẹ, nhưng chưa cưới nhau được thì người đàn ông ấy qua đời ở một phương xa. Vì người ấy là lính.

Không biết có một cái gì bí ẩn trong màu hoa Tigôn và cuộc tình mà sau ngày người đàn ông ấy chết mỗi năm (dù đã có chồng, có Tâm) vào mùa hoa nở mẹ thường mua một bó hoa Tigôn, dỗi với ba Tâm là đi thăm họ hàng để đến viếng mộ người đàn ông ấy. Đến năm đó cũng vào mùa này mẹ Tâm cũng mang một bó hoa Tigôn lên phi cơ về một nơi nào đó viếng mộ, nhưng chẳng may một tai nạn máy bay khủng khiếp xảy ra và mẹ Tâm chết trong chuyến bay đó...

Nước mắt cô bé lại chảy thật nhiều. Hồi lâu chàng nói :

— Vì thế mà Tâm yêu loài hoa này.

— Vàng Tâm thích lắm, nhưng còn đi học, Tâm không có tiền, để hằng ngày mau một cành hoa để cúng mẹ. Hơn nữa hoa Tigôn ở đây rất hiếm, nên hằng năm khi cụm hoa này nở, Tâm thường đến đây ăn cắp mỗi ngày một cành để cúng mẹ, như vậy có tội không hở ông?

Chàng vội vã :

— Không, không tội lỗi gì hết.

— Tâm vẫn nghĩ là mình có tội vì ăn trộm đồ của kẻ khác.

Ngừng hồi lâu chàng nói :

— Từ nay Tâm không còn sợ hãi vì ăn cắp nữa, mỗi ngày tôi sẽ tặng cô bé một cành hoa để về cúng mẹ.

Mắt cô bé bỗng nhiên long lanh ngời sáng, như vừa đón nhận một niềm vui, nhìn chàng như thăm cảm ơn...

Trời đã bắt đầu mờ tối, sương đêm là thấp, ngọn đèn trước ngõ bật sáng. Cô bé đưa tay dụi nước mắt nói :

— Thôi sắp tối rồi, xin phép ông Tâm về nhé.

— Mong cô bé được vui và đừng khóc nữa. Tôi cũng sẽ buồn nếu mắt Tâm còn ướt.

Cô bé quay đi, chàng đứng tần ngần nhìn theo mãi đến khi bóng cô bé khuất dần ở một góc tối...

Sau hôm đó, chàng lấy một lọ hoa nhỏ, đổ đầy nước, và mỗi sáng thức dậy chàng cắt một cành hoa Tigôn cắm vào treo một chỗ khuất ở bờ rào. Còn cô bé, chắc hẳn cũng vì một duyên cớ nào đó, nên ít khi muốn gặp chàng. Cô bé xuất hiện bất ngờ, không giờ giấc nhất định nào cả. Chàng chỉ biết được cô bé có đến hay không là khi gần tối ra ngõ nhìn lọ hoa. Và mỗi ngày một cành Tigôn mất đi, là một hương yêu ngào ngạt tỏa khắp đời chàng. Chàng lặng lẽ sống trong cái hạnh phúc mong manh nhưng thật êm đềm ấy.

ĐỖ VĂN NGỌC

MÙA VÀO TRƯỜNG ĐỪNG QUÊN : MỐI TÌNH SƯƠNG KHÓI

truyện dài của TỪ KẾ TƯỜNG

VÀNG SON xuất bản

● Câu chuyện tình tuyệt vời của một gã lang thang nào đó với một cô bé cao nguyên.

● Chuyện xảy ra vào một mùa hoa mimosa nở vàng khắp hết đồi núi và kết thúc như một chiều khói sương un khắp các con đường trong thành phố mộng tưởng.

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

Nhuệ Giang biết mình thua đến nơi. Nàng đưa mắt cầu cứu Má nàng. Nãy giờ Ba vẫn chăm chú xem Tivi, ở ngoài cuộc tranh luận của ba người. Ba nàng và Trầm Hương về một phe, nàng cũng phải tìm đồng minh chứ. Nhưng Má nàng xem bộ không chú ý gì khác ngoài một anh hề đang giễu trong Tivi, trẻ con ngồi xung quanh tha hồ cười.

— Má phải về phe con chứ.

Má nàng quay lại, ngờ ngác hỏi :

— Cái gì ?

— Ba với Trầm Hương một phe đề chọc con nãy giờ.

Giọng Nhuệ Giang dài thòng khiến hai người đặc thẳng thêm thích thú cười vang. Má nàng cũng cười :

— Thôi cho Má ở ngoài vòng chiến.

Nhuệ Giang thất vọng, nàng tiu ng Haush như con mèo ướt. Nhuệ Giang trả đũa Trầm Hương một câu cuối cùng trước khi đứng lên :

— Nhỏ Hương nịnh Ba để mai xin tiền đi ciné đấy.

Nàng đi thật nhanh ra khỏi phòng. Rời xa cái náo động của lũ em buổi tối bu quanh chiếc máy Tivi. Nhuệ Giang đi về phòng mình. Cánh cửa sổ mở ra khu vườn nhạt. Cơn mưa đã tạnh chỉ còn lại một bầu không khí ẩm ướt và hơi lạnh nhẹ nhẹ để người ta thêm uống một tách cà phê.

Nhuệ Giang nhớ tới thứ ánh sáng vàng nhạt, u ẩn được giấu trong các chup tre nơi một quán cà phê ở thành phố của nàng. Quán cà phê chủ Nghiệm đã đưa nàng và Trầm Hương tới khi chú sửa soạn đi du học. Quán cà phê lạ mắt, ở ngay trên con đường Nhuệ Giang thường ngày vẫn đi học ngang qua nhưng chỉ mới bước vào nơi ấy lần đầu tiên với chú

Nghiệm và Trầm Hương. Cà phê không ngon như ở nhà tự pha lấy, nhưng ở đó có một không khí quyến rũ khi thành phố bên ngoài đầy hơi lạnh. Nhuệ Giang đã được ngồi trên chiếc ghế thấp, dưới một cái chụp đèn. Nàng ngơ ngác nhìn quanh bốn phía tường, những tranh ảnh, cách bày trí đều lạ lùng quái dị. Nó tạo nên một điều khác thường nơi những thứ thường ngày vẫn thấy, nhưng điều này tạo cho nàng một cảm giác thích thú, mới mẻ hơn là khó chịu. Nàng và Trầm Hương ngáy mắt nhìn. Quán đề nhạc vừa đủ nghe, những bài hát nàng đã nghe ở nhà, nhưng nghe lại giữa một đám đông mới thấy đó là những bài hát êm đềm nhất của một thời không sao tìm gặp lại được. Từ hôm đó, sau ngày chú Nghiệm du học, Nhuệ Giang vẫn đi qua quán cà phê nhưng biết rằng không bao giờ nàng có dịp húc vào đó nữa. Không khí trong quán vẫn là một không khí quyến rũ, mờ hồ trong từng buổi chiều tối trời trở lạnh, tiếng sóng biển trở nên nghe rõ ràng hơn. Trầm Hương dần dần đến đâu cũng không dám cùng đi với nàng, mặc dù Ba có cho phép hai đứa đi. Nhuệ Giang nhớ chú Nghiệm với đôi mắt tối của chú trước hôm lên đường. Chú có vẻ chú ý lắng nghe những bài hát ấy và nói: mai mốt không tìm thấy đâu mà nghe. Tự nhiên Nhuệ Giang thấy lòng mình mềm xuống như một bông rong khi nghe hai tiếng «mai mốt». Đó là một khoảng thời gian không xác định được. Mai mốt ai ngờ ai có biết, chẳng hạn, là một dự đoán mơ hồ, chênh vênh nhất, nó phẳng phất một nỗi buồn không diễn tả được. Chú Nghiệm đi du học với một lời hứa: ngày về sẽ có một món quà đặc biệt cho Nhuệ Giang. Nàng chỉ cười và nghĩ chắc đó là con búp bê ngoại quốc. Nàng không hỏi chú đi bao nhiêu lâu. Hình như chú ấy quên rằng đằng sau chú còn có thời gian và Nhuệ Giang sẽ không còn nhỏ như bây giờ.

Và chú Nghiệm đi. Buổi sáng chỉ có Ba đưa chú ra phi trường. Nhuệ Giang ngồi nhà sửa soạn đi học, và nàng nhớ tới một bài thơ nói về một cuộc chia tay nơi phi trường buổi sáng. Nhuệ Giang thấy lòng nhói lên một nỗi buồn. Nàng nhớ hoài buổi tối trong ngôi quán cà phê đó. Bây giờ chú Nghiệm ở một nơi xa tít tắp trên bản đồ, cách bao nhiêu biển, mù mịt những vầng mây trắng không biết chú đang làm gì, có nhớ gì ở quê nhà không, nhất là có nhớ quán cà phê buổi tối đó.

Tiếng chân của Trầm Hương đi về phòng. Nhuệ Giang vẫn không quay lại. Trầm Hương nói:

— Lúc chiều nhận được thư của chú Nghiệm. Trong cơn mưa.

Nhuệ Giang chớp mắt hỏi:

— Trong cơn mưa thật không?

— Thật chứ. Ông phát thư dầm mưa mang thư gõ cửa nhà. Tôi nghiệp ông ấy ghê.

— Chị cũng vừa nghĩ tới chú Nghiệm.

— Ba kêu tội mình mau viết thư cho chú Nghiệm kẻo chú ấy đợi. Tự nhiên rồi đâm ra hờn dỗi vô cớ. Nhuệ Giang nói:

— Biết đâu chú ấy chả mong thư tội mình chút nào mà chỉ mong thư của bồ chú ấy thôi.

— Chú Nghiệm mong thật mà. Trong thư nói như vậy.

— Trong thư nói là nói thế chứ ai biết được bụng dạ của chú ấy. A, mà chú có nhắc gì tới chị không?

— Dĩ nhiên. Chị là bạn bè tâm sự của chú ấy mà.

— Chú ấy nói?

— Không. Đời nào. Ba nói đó.

Nhuệ Giang cười. Kể ra Ba gán cho như vậy cũng không oan. Bạn bè tâm sự. Nhuệ Giang bật cười lớn. Nhưng bây giờ Nhuệ Giang chứa đầy một bụng tâm sự mà không biết nói với ai đây, chú Nghiệm ở xa mù mịt, xa ngàn trùng. Phải viết thư cho chú Nghiệm. Đây là lần thứ mấy Nhuệ Giang có ý định như thế nhỉ?

Nhuệ Giang ngó Trầm Hương:

— Thêm một ly cà phê ghê nơi.

— Một chỗ ngồi trong quán nữa.

— Bỏ đúng tâm sự với tôi.

— Xin Ba tới quá cà phê, chị dám không?

— Dĩ nhiên là dám, nhưng đời nào Ba cho đi.

— Tại sao mình không có một ông anh nào đó nhỉ. Có ông anh, ông ấy sẽ dắt mình tới quán cà phê suốt ngày. Con gái chán phèo, chả được đi đâu hết. Học bài và nấu bếp.

— Không tới quán được thì ở nhà, cũng đành vậy. Trầm Hương đi pha cà phê nhanh lên.

Tự nhiên cái cục lười nhảy lên ngực trên chớp mũi Trầm Hương ngay:

— Hương ... buồn ngủ quá trời.

— Có chút cà phê sẽ hết buồn ngủ.

— Thôi. Miễn cái vụ cà phê đi.

Và Trầm Hương nhảy phốc lên giường tung tằm mền lên sửa soạn trùm kín. Nhuệ Giang kéo chân Trầm Hương ra gạ:

— Bây giờ định nói Trầm Hương nghe chuyện này mà quên. Bây giờ có cà phê sẽ nói.

— Chuyện gì ?

— Hay lắm. Trong buổi chiều này. Có liên quan tới cái ông nhà bên kia đường.

Con ma hóng chuyện trong người Trầm Hương thức dậy ngay để đánh chết con ma lười. Trầm Hương nằm im, chớp mắt. Nhuệ Giang cào vào gan bàn chân Trầm Hương :

— Dậy đi. Chuyện ly kỳ gay cấn lắm, bỏ qua rất ồing.

— Nói rồi uống cà phê được không ?

— Có cà phê mới hứng.

Nhuệ Giang tiếp tục cào gan bàn chân Trầm Hương, con nhò bị nhột rụt chân kêu lên mấy tiếng cười rồi phải bật ngồi dậy. Dĩ nhiên bao giờ con nhò cũng lên mặt.

— Biết ngay chiều nay về trễ là phải có nguyên do. Chị giấu sao nổi mặt nhò này.

— Đồng ý, nhưng đi pha hai tách cà phê nhanh lên rồi nói cho nghe.

Con ma hóng chuyện, con ma tò mò bao giờ cũng mạnh hơn con ma lười của nhò Trầm Hương nên nhò tung người xuống đất nhanh như con bửa củi. Một lúc mang lên hai tách cà phê thơm lừng bốc khói.

Hai chị em ngồi ở hai góc bàn. Không khí như cũng lắng xuống theo ánh mắt mỗi người. Nhuệ Giang đã làm ra vẻ quan trọng, nên thấy cần phải đẩy Trầm Hương thêm một chút.

Nhuệ Giang nhìn về phía cửa phòng :

— Quên đóng cửa phòng rồi. Chuyện này không để lọt ra ngoài, tụi nhóc nghe được thì chết.

Trầm Hương nhẩn nại đi đóng cửa rồi quay lại. Nhuệ Giang thản nhiên :

— Uống thêm tí cà phê đã.

Nàng bưng tách cà phê đưa lên miệng uống từng ngụm nhò chậm rãi như một con thỏ con uống sữa làm Trầm Hương sốt ruột :

— Sao, kè đi ?

Nhuệ Giang đặt tách xuống, cười :

— Biết tên ông ấy rồi.

— Gì ?

— Nghiệp.

— Cái gì Nghiệp mới được chứ ?

— Chỉ biết vậy thôi. Và cũng quá đủ.

— Rồi sao nữa ?

Bây giờ thì Nhuệ Giang không biết có nên nói với Trầm Hương việc nàng được Nghiệp đưa về nhà trong cơn mưa hay không. Nàng thấy e dè cái miệng con nhò này. Bỗng nhớ tới anh chàng tóc dài. Nhuệ Giang mừng rỡ nói :

— Hôm qua khi chị trú mưa dưới mái hiên chùa ...

Trầm Hương nheo mắt, cười :

— Có thấy hoa rơi cửa Phật không ?

— Ồn. Đề kè tiếp. Mưa lớn lắm, cơn mưa đầu mùa tằm tã bong bóng lớn rượt bong bóng nhỏ trên sân xi măng ...

— Như vậy gọi là văn tả chân ... căng đấy.

Nhuệ Giang thụi vào vai Trầm Hương :

— Đùa không nói à.

— Thôi kè tiếp đi.

— Chị đừng trú mưa vô tình đánh rơi quyền sách, vừa định cúi xuống nhặt lên đã có một anh chàng nhanh nhẹn hơn con sóc nữa, nhảy xuống một lúc mười mấy bậc tam cấp nhặt hộ. Chị mất hồn luôn nhưng cuốn sách đã được dúi vào tay. Anh chàng hiệp sĩ thành Roma này tìm cách làm quen buồn cười lắm.

Trầm Hương nheo mắt :

— Biết tên nàng nhưng chưa biết tuổi nàng, biết nhà nàng nhưng chưa biết ... chồng nàng.

Nhuệ Giang đỏ mặt thụi Trầm Hương tơi bời. Rồi giận dỗi :

— Thôi, ta không kè tiếp đâu.

Trầm Hương cười :

— Chứ còn gì nữa. Hỏi tên, hỏi tuổi rồi hỏi nhà cửa quê quán, xin chữ ký, xin nụ và cười xin một lời hứa ... cuội. Chuyện đó ở nhà tui cũng biết nữa là. Bây giờ chị tả về anh chàng đó nghe đi, chắc là hấp dẫn lắm.

Nhuệ Giang hình dung ra gương mặt anh chàng tóc dài. Gương mặt bình thường và nàng chịu, không diễn tả nổi. Nhuệ Giang cười :

— Chịu thôi. Hương cứ tưởng tượng ra đi. Một anh chàng tóc dài quần queo, quần áo thời trang đúng kiểu đúng mốt, ga lăng dễ sợ và buồn cười, mặt mũi không lấy gì làm khó coi lắm nhưng cũng khó mà diễn tả nổi.

Trầm Hương xuống một câu thật ác độc :

— Anh chàng có cười khoe răng vàng không ?

— Hình như không.

— Nhưng ít ra cũng có một cái răng sâu chứ. Vì uống nước đá chanh nhiều.

(còn tiếp)

Tỉ như sáng nay ta nâng hai bàn tay run rẩy đón giọt sương kiêu diễm thủy tinh. Sương tan vỡ hiền hòa trông lạnh. Ta nâng cung đàn ngơ ngật hấp hối điệu buồn học trò từ âm giai la thứ. Tiếng hát xoay tròn giữa hồn ta nỗi buồn phượng vĩ. Oi! Còn giây phút nào bồi rối hơn không?

Tỉ như trưa nay thiếu vắng mặt trời xoay xoay lồi cuốn. Ta có mơ màng nghĩ đến khoảng chia xa. Nghĩ đến cơn nắng hạ rớt rơi trong đáy mắt ta sâu nảo. Có phải là lúc ta tìm về bó gối trên cành đời bão rớt, cho nên ta chơi vơi, cho nên ta ngậm ngùi, ngất ngưỡng xa đưa thần tri loanh quanh.

Tỉ như chiều nay sương buồn không rơi rụng, nên chiều về gục chết cong queo, nên ta ngồi phịch muộn bơ phờ diên đại. Tất cả đó! Tất cả trở thành đá rong rêu trơn trượt như một lần vấp té ngã nghiêng. Còn gì nơi đây? Thiên đường học trò bỏ ngõ quay lưng cũng từ đó ta lang thang tìm về tuổi học trò mất dấu hương xưa năm tháng...

Nơi đây ta ngồi, chờ năm tháng qua êm đềm rơi rụng, cô đọng, chất chứa ngút ngàn nơi ta. Nơi người, một sự tình cờ vương vấn: Ta biết người; người biết ta âm thầm không nói. Thật thánh thiện uơm hoa. Ta còn gì cho người? Ta chỉ còn ta, còn tình thương không nhạt nhòa theo năm tháng. Ta cho người đó, hãy nhận đi để mà nhớ, mà mơ, mà tìm nhau trong giấc ngủ chập chờn nhưng nhớ. Ta mong ở người nguồn vui bất tận cho ta mãi mãi lặn ngụp trong vũng nhớ thương yêu.

Người ơi! Ta vẫn nuôi tiếc nơi đây. Thiên đường học trò êm ái như mơ. Ta nuôi tiếc ta. Nuôi tiếc người. Ta níu lại tất cả, sợ khung trời này, thiên đường này xa thẳm ở cuối chân trời thành thang nơi nghĩa trang hoang vắng. Người ơi! hãy cùng ta ôm ấp nơi đây...

Chợt một lúc đó. Ta thoáng thấy mực tím học trò rớt rơi trong đáy mắt người tru ái đoan trang, như một sáng thức dậy bình thản vô tư. Từng chuỗi nhớ nhung rạt rào khôn tả. Đà Lạt ơi vùng sương mù ôm ấp cuộc đời ta tẻ buồn ốc đảo. Biết đến bao giờ ta mới nguôi ngoai nỗi buồn muôn thuở vẫn ngự trị nơi ta hồi người?

Ta mong ở khung trời tháng tám, cửa tương lai của tiếng chuông reo vui rộn rã sân trường, của người của ta, của tất cả tuổi ô mai ngọt ngào. Hy vọng cùng ta đi nhé! Người ơi! Hoa nắng đẹp đang chờ đón Olive...

Quen biết thật vội, ngỡ ngàng với niềm vui rớt rơi trên chút hương bạn bè mà mai sau không nhạt nhòa ngày tháng này trong hồn mưa kỷ ức. Trong giọng buồn rong rêu tuổi đá. Tuổi đá của ta. Ngày tháng nào qua mau, chợt thức tỉnh cơn mê, bạn bè khẩn khít thương yêu. Con đường Cộng Hòa đan dấu tích của một thời đi học. Thật đẹp. Tha thướt trải dài trên từng gót chân hồng nhỏ bé. Tất cả kỷ niệm đó ta kết lại thành đóa hoa hồng cho người, cho bạn bè yêu dấu, cho con đường mang tên Cộng Hòa mãi mãi trong ta.

Và ta chợt nghe tiếng ca trở về trong rừng thẳm Tiếng hát cuồng loạn trong thứ nhạc phiêu du. Ta thoáng nghe cơn nắng hạ rên rỉ nhỏ giọt yêu đương cho ta tìm về khoảng không sâu thẳm vô trọng lượng. Ta cho ta những ngậm ngùi. Ta cho ta những vết chân lẫm lẫm vô tận. Ta cho ta tiếng hát vỡ toang rạt rạt thủy tinh. Hoa nắng vương trong mắt ta cay sè nước mắt. Từng viên sỏi sắc cạnh đâm buốt chân ta. Ta vất dếp chẳng thêm mang nó nữa. Ta trở về bắt đầu nguyên thủy của trái đất, của loài người, của tuổi nhỏ, của tình yêu thơ dại.

Ta thoáng nghe hương thơm cỏ lá dịu dàng, êm ả như ru tuổi học trò mùa hạ. Ta bước đi không ý nghĩ. Đứng lên ngược mắt nhìn bao la vũ trụ, nhìn cơn gió mang sợi mây hồng về nét tình thương.

Giọt nước lăn dài trên kẽ đá, cho ta hoang mang khờ dại, tiếc nuôi tuổi học trò thần thánh. Ta đón giọt nước vào lòng tay. Hôn lên và tan biến. Thế là xong! Chẳng còn gì. Ta nuôi tiếc cho ta, cho hạ, cho tuổi học trò bỏ ngõ, cho một thời nhỏ bé thương yêu ấy. Biết không?

DI HẠ

anh chỉ yêu dấu

truyện dài BÌNH TIẾN LUYỆN

Hơn hai giờ ngồi đợi, tôi đã tưởng phải trở về thành phố đi chuyển bay ngày mai. Chúc kêu đói quá, thêm một cái gì bỏ bụng. Liên yên lặng chúi đầu trên một tờ báo. Tôi và Trường đốt nối tiếp những điếu thuốc. Cuối cùng máy bay cũng tới. Tiếng động cơ quạt gió từ xa dội lại như mang một tin mừng, đám hành khách chĩa ra khỏi hàng hiên nhìn lên, thở mạnh.

Liên buông tờ báo :

— Trong đám hành khách đợi hôm nay, anh Huy phải là người bồn chồn nhất, Đứng thế không à ?

Dụi tắt đầu thuốc vào đế giày, tôi nhìn xuống những thứ xách theo, bắt chước lối nói chuyện của người con gái đã yên lặng nãy giờ :

— Vàng, đúng thế. Tôi chỉ lo đám hoa trắng này héo mất thôi.

Khoảng thời gian giữa hai chuyến bay, phòng đợi ồn ào mọi thứ tiếng động. Đám hành khách mời tới và đám hành khách sửa soạn đi chen chúc nhau với những sách, những va-li và trẻ con. Trường đề nghị cả bọn kéo nhau ra ngồi ngoài sân cho dễ thở. Chúng tôi còn nói với nhau vài câu về trời đêm, thời tiết, những vì sao ở gần, hàng đèn sáng viền hai bên phi đạo và chuyện về một niên học sắp sửa.

— Cảm ơn mọi người. Cảm ơn Đà Lạt. Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp thăm lại tất cả.

Trường nắm chắc tay tôi :

— Vừa thôi, làm như xa xăm lắm vậy.

— Xa thì chẳng xa gì, nhưng đã bước sang một con đường khác thì dễ gì còn tìm lại được con đường cũ.

Chúc gỡ những thứ tôi vừa xách lên tay, đặt xuống :

— Bắt tay Chúc cái đã chứ, anh Huy.

Tôi nhìn đôi mắt Liên rung rung trong bóng tối :

— Chúc các cô học giỏi và xinh đẹp thêm mỗi ngày.

Mãi đến khi tôi vừa định quay đi, Liên mới nói vội một câu để tôi vừa đủ nghe :

— Cho Liên gọi lời thăm Anh Chi.

— Cảm ơn Liên.

Tôi nổi đuôi những người đợi bước lên phi cơ với một tâm trạng rời rã khó diễn tả. Khoảng thời gian ngắn chờ phi cơ rời phi đạo, tôi bỗng cảm thấy nhớ Anh Chi và những ngày chủ nhật quá đổi. Thế là mất hết. Mất hết Anh Chi và tôi. Mất hết một tuổi người thơ mộng. Cảnh đồng cỏ đã cháy vàng, sẽ chẳng còn bước chân nào tìm lại. Nơi đây, quê hương mật ong của đời tôi, rồi chỉ còn một mù trong trí tưởng. Một mù Chi và tôi. Chín tầng Thiên đường đổ xuống rồi tan biến, Yêu thương của chúng tôi biến thành một đám mây sống bỗng bồng bềnh trên trời, trôi mãi. Đời sống không một ước hẹn.

« Vĩnh biệt tất cả ».

Qua ô cửa kính nhỏ, tôi chỉ nhìn thấy đêm. Và khi tiếng động cơ máy bay vừa bắt đầu rú lên thì tôi òa khóc nức nở trong hai bàn tay mình. Khóc đến mệt lịm người, tôi ngồi ngơ ngơ nhớ Chi. Trong đời, tôi nghĩ không biết còn lần nào mình sẽ khóc nhiều như vậy. Một đứa con trai yếu đuối là tôi, không biết đến bao giờ mới trưởng thành được. Tôi khóc no hai mắt, khóc đắng ngắt mọi miệng. Và chỉ trong chớp lát đầu tôi lại căng lên cơn nhức, khó chịu vô cùng. Chi ơi Chi ơi, Tôi gọi em, và khi máy bay đã giữ ở cao độ bình thường, tôi ngã người ra ghế ngủ được một chút. Trong giấc ngủ chập chờn đó, tôi như bắt gặp tất cả những hình ảnh quen thuộc của tôi ngày nào, cùng đôi mắt Chi. Đôi mắt tròn to và ướt, em nhìn tôi là một câu nói ngọt ngào. Em thương anh nhất đời, anh ạ. Lúc tỉnh dậy, như một phản ứng tự nhiên, tôi đưa tay lên túi áo tìm mẫu giấy của Chi. Vẫn còn đó, mẫu giấy xếp vuông vức làm tư vừa bằng chiếc kẹo. Để dành khi về tới nhà. Tôi thăm nhắc mình vậy và nắm chắc mẫu giấy trong tay. Những hình ảnh một nơi chốn cũ trong thành phố đầy bụi bặm. Và căn phòng với nỗi buồn đã trở thành thân thiết tôi bắt đầu nhớ tới tất cả mọi thứ trong phòng mình, rõ như sắp đặt ở trước mặt. Trở về với tất cả những thứ đó, với một khoảng tường rộng mà mỗi lần đẩy cửa vào là thấy nó trước hết. Tôi đã bầu khoăn từ lâu, thắc mắc từ lâu là, không biết một khoảng

rộng như thế có nghĩa gì. Kỳ cục, suốt mấy năm thì tôi đã bị một cái thắc mắc mờ hồ ấy ám ảnh. Và kỳ cục hơn nữa, trong lúc này tôi lại chợt có cái cảm giác sợ hãi khi tưởng ra nó, một khoảng trống rộng bằng rộng mông mênh như vùng trời trải ra trước mặt. Ở kia, tôi đợi mất liên liền để cố đánh thức mình, tâm thần bỗng lao đao, hồi hộp trong nỗi hồi hộp đầu đầu. Chi ơi Chi ơi. Tôi gọi em như một lời cầu nguyện ngọt ngào, thành kính. Hồn tôi bỗng trở thành quê hương của hàng trăm triệu quả chuông cùng rung lên một nhịp, khua động khắp trời. Cửa trời rộng mở, bầy chim trắng vụt tung cánh bay cùng khắp.

«Có em ở trên đó không Chi?»

Tiếng tôi vang trong không trung. Chi hiện ra, đôi mắt Chi hiện ra, mái tóc và chiếc khăn quàng màu đỏ trên vai em bay bay trong gió.

«Tôi bên anh, em yêu dấu. Hãy ngồi xuống trên thảm cỏ xanh mọng tưởng của chúng ta, và ngã đầu trên vai anh...»

Chi chỉ nhìn tôi, đôi mắt em là cả một rừng cây đầm đầm yêu thương trong đó.

«Sao không nói với anh một câu, với một câu thật nhỏ thôi, để anh yên chí luôn có em ở trước mặt».

Chi theo đàn chim trắng bay mất, lúc cửa trời khép lại. Còn hai bàn tay tôi xò ra ở trước mặt, màu giấy nhỏ vẫn nằm trong đó. Tôi không còn nghĩ tôi phải để dành nó khi về tới nhà, rồi cũng như một phản ứng tự nhiên, tôi mở tung ra.

«Chủ nhật nhớ tới đón em nha, anh Huy».

MÙA YÊU DẤU

Chương cuối

Con chim trắng nhỏ bé của tôi đã bay mất về trời, năm đó. Để lại cho tôi một lời hẹn không của những ngày chủ nhật bằng khuâng rơi mãi trong đời. Em là tiếng chuông mơ hồ rung lên trong quê hương trái tim tôi, ngân nga đã suốt bảy năm rồi không lỡ. Vẫn là em ngoan ngoãn như ngày nào, với môi cười và mắt nhìn đầm đầm yêu thương. Em Chi nè anh. Rồi em ngồi xuống bên tôi, với những công việc bận rộn cũng có, hoặc là khi một mình tôi với những phiền toái những nỗi buồn quanh quẩn đeo đuổi. Em ngã đầu ngủ ngoan như nai giữa những giấy tờ sách báo bừa bộn trên bàn tôi, chờ tôi làm xong công việc. Đây thôi, đi và nói chuyện với anh, đi và hôn và giận dỗi cho anh đỡ, đi và cười và phụng phịu cái má đòi anh mi cả hai bên. Em Chi nè anh. Em đòi điều

thuốc trên tay tôi và ngồi xuống im lặng cho đến khi tôi bỏ được những buồn phiền nặng nề trong đầu, quay sang nói chuyện với em. Anh vẫn nhớ em đầy ắp biển cả như bao giờ. Nhớ em như một thiên thần bản mệnh, phù hộ và an ủi trên mọi lối đi lối về của đời sống anh. Chi hằng ở bên tôi, đâu ai hiểu, tôi đã có một đời sống lạ lùng ấy. Đã tưởng tôi mất em, nhưng thực sự là mới bắt đầu có em, rạng rỡ hơn bao giờ.

Trở về với căn phòng đã ẩm mốc những bàn ghế sách vở, để thấy bức tường trong phòng mình như rộng mãi thêm, tôi bỗng cảm thấy trong khi đi khi ngồi khi ăn khi nghỉ ngơi có lẫn một chút gì chán nản, mệt mỏi. Tôi trở về để chờ ngày gọi nhập ngũ một cách rất bình thản. Chị Hà bảo, Huy như người mất trí. Chị chịu chẳng giúp Huy được gì cả. Ngày nào Huy xếp đặt kỹ lưỡng về việc học hành, cuối cùng lại để lỡ mất. Huy có nhớ Huy đã nói với chị những gì không? Tôi làm li trong mọi công tác quen thuộc, trong mọi câu chuyện hàng ngày. Trường có viết thư cho tôi, cùng cả những giòng thư của Liên và Chúc cùng một phong bì, tôi cũng chẳng nghĩ việc viết lại cho họ. Căn nhà đóng kín cổng trên con đường cây cối mới bị đốn hết đi là nỗi thao thức lớn trong quãng thời gian này. Tôi không thể nào biết nổi Chi có còn ở trong căn nhà đó, hay ở một nơi nào khác mà tôi chưa biết tới. Mất liên lạc với em, tôi lao đao thấy rõ. Công việc định làm là sẽ sơn phết lại vài thứ đồ đạc trong phòng và dọn dẹp bớt đi một ít đồ cũ, rồi cũng chỉ mua được hộp sơn và những cây cọ bỏ đó. Cho đến vài tháng sau, khi tôi thấy mẹ Chi trên cùng một lối qua đường trên phố với người đàn ông (bản là ông Chương) tôi mới cảm thấy yên ổn đôi chút. Đôi chút thôi, nghĩa là vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng em ở những nơi quen thuộc, ở đâu đó trên khuôn mặt những người quen thuộc của em.

Cuối mùa thu năm đó tôi trở về để tiễn những cơn mưa muộn màng của Saigon, để thấy thành phố bụi đã có một chút thay đổi. Con đường trước cửa nhà em hai hàng me đã bị đốn đi để người ta mở thành một con đường rộng nườm nượp xe cộ và tiếng động suốt ngày. Tôi trở về để có một lần diện lên, tôi đập tay thỉnh thỉnh vào hai cánh cổng sắt nhà Chi rồi lầm lũi bỏ đi. Hai cánh cổng cao đen đũi đã khép lại như chôn kín căn nhà nhiều cây cối trong đó, nốt kỹ con chim nhỏ để thương của tôi. Mỗi lần ngang qua nhìn vào, hồn tôi lại thắt đau, ghen ứ. Tháng chạp tôi trình diện nhập ngũ. Đời sống mình như bị đẩy tới một bãi cát bỏng cháy, lạ hẳn với thời tiết bình thường của một đời người. Tôi có hơi bị chóng mặt trong tuần lễ đầu, nhưng rồi lại bình thản chấp nhận như không. Chị Hà lo ngại cho tôi, ba mẹ lo ngại

cho tôi, một đứa con trai yếu đuối. Song những tháng ở quân trường tôi vẫn đủ sức để chịu qua mọi thử thách nhọc nhằn nhất. Đó cũng là một điều lạ bởi tôi thấy mình bình tĩnh vô cùng. (Sau này, khi bắt đầu quen được với bộ quân phục, nhớ lại tôi vẫn còn nghĩ là một điều lạ lùng. Để có một chút xót xa trong đó, một chút đau một chút ân hận lẫn trong đó. Tuổi trưởng thành mình bước hụt ngay bước đầu mà mình không thêm để ý tới.)

Đó là khoảng thời gian vận mệnh đau đớn nhất của tôi.

Những ngày những tháng ở đây của tôi với nắng với mồ hôi, mệt mỏi với những buổi cơ bản thao diễn, mệt mỏi với những đêm chịu đựng phạt dã chiến. Những giờ những giấc tôi sống theo tiếng còi lệnh, đi đứng nghỉ ngơi và ăn uống theo một điều độ đã được định sẵn. Để tôi chẳng còn kịp nghĩ ngơi gì. Còn lại chẳng những buổi sáng chủ nhật lang thang trong khu tiếp tân ồn ào tiếng người, tôi cứ bất chợt tưởng Chi đứng ở đâu đó đang dõi theo. Một lần tôi đã viết cái thư định gửi về địa chỉ nhà cho Chi, báo tin tôi đi lính, nhưng đã đưa lên tới tận thùng thư đại đội rồi tôi lại chờ khi thư chuyển tên Bưu Cục Chính để lấy lại. Chủ nhật và những hàng cây hoàng hậu trong khu tiếp tân làm tôi nhớ, cũng đám hoa màu tím đỏ ấy, trong vườn nhà Chi ngày nào em còn mười hai tuổi. Những chủ nhật trong đời tôi, không biết đến bao giờ mới bắt được những giao động vỡ bờ này. Chủ nhật ở một quê hương đã chìm khuất, mỗi sáng sớm tôi tới đón Chi. Chủ nhật ở trên ngọn đồi nắng và mồ hôi này, bây giờ những buổi sáng tôi ngồi đợi Chi. Đợi như là em phải biết tôi ở đây và sẽ đến cho bằng được. Tôi đợi, linh tính báo cho biết mơ hồ một chuyện gì đó bắt buộc xảy đến với tôi như lời hẹn bắt buộc phải có, cần thiết cho một đời sống. Tôi đợi, đêm trắng ở ngoài bãi tập ngồi chờ chuyển xe chót đưa sinh viên về trại, nhớ Chi, tôi đưa súng lên trời bắn hết tám viên đạn tập còn dư lại. Loại đạn tập không gây vết thương nào nhưng tôi vẫn bị nhốt một buổi trong phòng giam 301 vì tôi vô kỷ luật. Đám bạn bảo tôi, con trâu non điên rồi. Ủ, tao điên rồi, các con sói hãy chạy xa coi chừng tao xé xác hết bây giờ.

Tôi đợi. Rồi trời mùa hạ thăm thẳm, xanh biếc. Một bầy chim trắng đã đưa Chi về trời, đưa Chi vào cõi muôn đời. Ngày nào tôi đã tưởng tượng tới, một buổi tối đến thăm em với nhánh ngọc lan trên tay, với tâm hồn cô đại héo úa. Em nằm xuôi tay lạnh ngắt trong một căn phòng đầy hoa, chiếc áo trắng em mặc phủ kín gót tôi vẫn còn nhận ra cái chấm màu xanh vương vào của một lần em ngồi bên xem tôi vẽ. Tôi đã đặt nhánh hoa trắng trên tay em và cúi xuống hôn lên

trán vĩnh biệt em. Nhưng đời sống đâu có sẵn những hình ảnh thật đẹp thật chiều chuộng của mộng tưởng như vậy. Tôi mất Chi, chẳng còn được nhìn gần em một lần vĩnh biệt. Ở quân trường về phép nhận được một tấm thiệp nhỏ của mẹ Chi, báo tin Chi chết, tôi đã lịm người đi trong giây lát. Cũng là buổi sáng Chủ nhật, những tiếng chuông rung lên tới một âm lượng cực độ. Bầu trời rõ ràng, hồn tôi rõ ràng. Với nguyên bộ quân phục về phép, tôi đi như chạy tới nhà Chi quên cả chiếc nón cát-kết. Mẹ Chi đón tôi, mặt bà lạnh băng như tượng sứ. Tôi không nhớ là đôi mắt mình đã ngó bà dữ dằn như thế nào trong giây phút kinh khủng ấy. Em Chi đâu. Em Chi của tôi đâu. Nhưng tôi vẫn chết sững ngó bà, cho đến khi không còn chịu đựng nổi cái im lặng kinh khủng ấy nữa, bà ôm lấy mặt ứa khóc nước mắt.

Tất cả những cây cối trong vườn nhà Chi, hình như đều cúi đầu chịu tang. Chịu tang cho một mùa yêu dấu đã chết. Cây ngọc lan trên lối đi không còn tỏa hương và chắc sẽ không bao giờ còn tỏa hương nữa. Lúc tôi như người vô hồn trở về, chân giày dẫm nát bồn cỏ trước cửa nhà một cách tàn bạo. Mẹ Chi nắm chặt lấy cánh tay tôi: Xin lỗi em. Vô cùng xin lỗi em. Tôi lắc đầu nguây nguây. Không, cháu không hề ân hận hay tiếc gì. Mặt chúng tôi đầm đìa nước mắt nhìn nhau. Mọi sự hình như đều đã sắp sẵn cả, cháu tin như vậy.

Những chủ nhật sau đó, tiếng chuông chỉ còn là những âm trầm ngân nga, đồ chậm từng tiếng rời rã. Tôi bình tĩnh đến không ngờ. Nhớ Chi, miệng tôi ngọt lịm. Nhớ Chi, tôi đến thăm mẹ em. Người đàn bà sâu muộn bây giờ mang một màu áo đen tuyền, bà chỉ lên cái chuông chim bồ câu với nhiều màu hồng và màu đỏ, các ô cửa tròn vắng lặng giọng đau đớn: Em xem, chúng bỏ nhau đi cả. Hạnh phúc là một con chim đến thăm, rồi một ngày nào không hẹn nó bay đi mất. Người đàn bà đã hẹn lỡ hạnh phúc một lần và lại hẹn lỡ thêm một lần nữa. Ngày xưa tôi cứ nghĩ, nếu khó nhọc với hạnh phúc thì sẽ giữ được nó, đến bây giờ nghĩ lại, tôi biết mình đã lầm lớn. Cái gì là định mệnh thì vẫn có thực. Giọng bà có lẫn cay lẫn đau lẫn đắng. Tôi không còn ở nổi căn nhà này nữa. Có lẽ một ngày nào tôi phải nghĩ tới chuyện bán nó đi. Bà hỏi lại tôi: Em tiếc gì không, em oán trách gì không. Tôi trả lời bà: Cháu cảm thấy thật yên ổn khi nghĩ rằng, như thế là hơn. Hình như không thể khác được, mọi sự đã có những sắp đặt. Người đàn bà héo hắt đến tội nghiệp. Tôi mong sẽ nghĩ được như em, sống được bằng tâm tưởng như em. Có một điều là cái chết thảm quá, đột ngột quá mà không ai thể ngờ được. Bà cắn chặt môi, những ngón tay quăn lấy nhau kêu lên đau đớn: Trời ơi sao tôi lại không cùng đi chuyển bay ấy. Cái gì là định mệnh thì vẫn có thực, một câu nói thường chỉ là tự biết để an ủi, song không ai dám phủ nhận nó. Một sự kiện rất thường:

Ông Chương được bổ nhiệm giữ một chức vụ ngoại giao ở tòa đại sứ nọ, được phép mang gia đình theo. Thật đơn giản và ngay cả chuyện mẹ Chi không thể cùng đi một chuyến vì phải ở nhà lo thu xếp mọi thứ, mọi liên lạc còn dang dở, đó cũng là một sự kiện đơn giản. Nhưng chuyến bay cất cánh 8 giờ tối hôm đó đã nổ tung trên trời khi chưa ra khỏi không phận, sự kiện trở nên bất thường quá đáng. Xác cả trăm hành khách rải trên một diện tích hai cây số vuông đồng bằng đều được tìm kiếm và xác nhận đầy đủ. Duy nhất có xác của một hành khách nhỏ, cô bé mười ba tuổi rưỡi được ghi nhận là mất tích. Theo lời yêu cầu đặc biệt của thân nhân, hãng máy bay đã bỏ hai ngày công để tìm kiếm nhưng cuối cùng đành vô vọng.

Mẹ Chi đau đớn khi kể lại với tôi, nước mắt lúc nào cũng đầy. Và bà luôn kêu trời : Trời ơi. Trời ơi, sao lại có thể thế được. Tôi nói với bà, một câu nói trong mộng tưởng của tôi : Anh Chi là chim mà, em ấy phải về trời chứ.

Tôi tin thế. Con chim trời đã trở về với trời là quê hương của nó. Thiên đường em đã đến, để lại một lời hẹn cho tôi. Miệt mài đã bảy năm, tôi vẫn còn lang thang trên những con đường ngang dọc của đời sống mình. Tôi có quen thêm một vài người con gái khác, đôi khi cứ nghĩ đó là một tình yêu rực rỡ, bởi lúc nào thì tôi cũng sống thật với mình. Song chỉ là những giấc mơ không. Những đau thương xót xa có thật, những đam mê những nồng nàn có thật, còn một thiên đường hẹn thì vẫn mù lối. Tôi hiểu, bắt đầu biết tìm kiếm là bắt đầu biết cô đơn, nhưng sao tôi vẫn không dứt bỏ được một đời sống đầy ấp mộng tưởng. Anh Chi lúc nào cũng là cái bóng lớn đi theo tôi. Hình ảnh nhạt nhòa của đôi mắt em chợt có những lúc sáng rực, nhìn tôi chăm chăm. Và mảnh thủy tinh mà tôi còn giữ, mảnh giấy nhỏ với một lời hẹn cho đến bây giờ vẫn y nguyên vậy, sống đầy với hơi thở tôi.

Khoảng thời gian ở quân trường cũng gần hết một năm. Cuối năm ấy được phép mãn khóa mười ngày tôi đã trở về thăm lại Đà Lạt, thăm lại nơi chốn đã ghi một thời mộng tưởng đậm nét nhất của đời mình. Đà Lạt, cũng vào đúng những ngày lạnh của mùa đông năm nào tôi đã tìm tới. Tôi đốt lò sưởi giùm cô Ngân, phát quang giùm cô một khu rộng trước cổng nhà mà cỏ cây đã mọc lại um tùm. Tôi đi lại trên những con đường ngày nào tôi và Chi hay đi, thăm lại nội trú Domaine de Marie và những con dốc những gốc thông già nua. Không có gì khiến tôi xúc động lắm, ngoài nỗi nhớ Chi và khi nghe tin Sơ Catherine, người nữ tu mất to đã bỏ đời sống tu trì mà trở về đời sống bình thường ngay cuối mùa thu năm ấy. Một tâm hồn có thể lại phiên lưu trong đời sống mộng tưởng rồi đây, tôi nghĩ thế và không khỏi có những e ngại giùm cho một tâm hồn đầy lãng mạn tính. Có thể nào chính vì chuyện tôi và Chi đã khiến người nữ tu ở tuổi con gái thấy có một...

thiên đường khác quyến rũ hơn ? Điều này cũng đã làm tôi băn khoăn trong một khoảng thời gian sau đó.

Tôi trở lại Đà Lạt cũng để báo tin cho những người con đường những cây cối những hoa những cỏ, mặt nước bờ hồ lạnh lẽo và những người thân biết là Chi sẽ không bao giờ còn thăm lại họ nữa. Liên và Chúc sống sót, bỏ dở bữa cơm. Ở nhà Trường hôm ấy cũng có mặt cả ông chú Thuyền, người đàn ông để râu mép và có đôi mắt đã ám ảnh tôi một cách khó hiểu dạo nào. Chúc tìm tấm ảnh của Chi mà nàng đã chụp dịp chúng tôi tới trại của chú Thuyền chơi, đem chuyển cho cả nhà coi. Một tấm hình duy nhất chụp được rõ ràng trong nửa cuộn phim còn lại mà nàng đã phá máy của ông anh một cách vô tội vạ. Chú Thuyền cầm tấm ảnh lâu nhất, ông gật gù : Đây là một nhân vật có khuôn mặt và đôi mắt mà tôi đi tìm.

Ông bắt Chúc tìm lại cho bằng được phim của tấm ảnh đó và tỏ ý muốn phóng lớn. Tôi bằng lòng ngay và theo đến phòng tối riêng của ông mới thiết lập, theo lời ông nói, đây là một phòng tối được trang bị những dụng cụ tối tân nhất so với mọi phòng tối trong nước, nhất là một máy phóng đại có thể phóng lớn gấp ba trăm lần tấm phim. Tôi chờ ông suốt hai buổi mới chỉ được xem một tấm hình thử lớn bằng cuốn vở mở đôi. Ông nói, phim nhỏ quá với lại chụp không được rõ nên phóng lớn hơn sẽ mờ, mất hết nét. Tôi đề nghị lần thách thức ông : Chắc chắn chú có thể vượt qua tất cả những kỹ thuật thông thường được. Chú thử nghĩ tới một tấm hình to bằng cái bàn xem sao. Trường ham mê ảnh và hẳn cũng phụ họa với tôi. Ông chú nhiều đam mê nghệ thuật, liên tiếp ba ngày cầm cùi trong phòng tối, đã hoàn thành một tác phẩm phi thường : Tấm ảnh vĩ đại một bề hai thước hai mươi phân và một bề một thước tám mươi lăm phân. Vì phóng quá lớn nên tấm ảnh đã mờ xuống thành một màu tro xám, các nét đã nứt rạn thành những chấm tròn và ô vuông. Nhưng cũng chính vì thế mà tôi thấy tấm ảnh trở thành một bức tranh tuyệt vời.

Tấm ảnh ấy tôi được tặng lại, Trường Chúc và Liên cũng đều muốn vậy. Tôi đã cảm động ứa nước mắt lúc cảm ơn chú Thuyền. Tôi cuộn tròn tấm ảnh đem về và bời trên mặt gỗ dày một phân. Có một chỗ độc nhất mà tôi nghĩ tới để đặt tấm hình này, đó là bức tường rộng trong phòng tôi, đối diện với cửa phòng. Khi vừa từ cầu thang bước lên, hình ảnh Chi hiện ra : Mái tóc và khăn quàng bay trên bờ ai, đôi mắt em mở lớn nhìn tôi dễ thương, đằng sau là đám cành cây mùa xuân không lá, chỉ có những chấm nụ.

ĐINH TIẾN LUYỆN
cuối tháng bảy, một chín bảy ba.

(tiếp theo trang 4)

Nga lắc xằng, kẹp bó hoa và xách đồ lên, lắc nhẹ đầu:

— «Ông ấy» nào ?

Nga phùng má và tròn mắt nhìn lên :

— Ông cậu ta chờ ông ấy nào. Thiệt cái đầu óc đen tối của mị đáng đem đi mà tẩy rửa.

Tối dong đưa cai xách nhỏ, cười cười với nó, bước lên bậc thềm. Trời vẫn thật khô và hâm hấp nóng. Tôi nghe hơi thở bắt đầu khó chịu ngồi thụp xuống chiếc ghế salon trong phòng khách, ngã người dựa lưng ra phía sau, nhắm mắt lại. Một chuyến đi mệt nhọc. Tiếng Nga lảng vảng và tiếng la của bầy em nó loảng thoảng đâu từ phía nhà sau.

Tôi trở lại trường trong cảm giác chơi vui và buồn vơ vẩn. Ngày thi đã gần kề nhưng đầu óc tri tri hần hẩn, nếu không nói là rỗng không. Chuyển đi về trong bận ngổ cuối cùng này, ngoài lời nhẩn nhủ của ba mẹ là tôi đã lớn còn đem lại cho tôi một nhận xét nữa về mình: Tôi đã bắt đầu phải suy nghĩ để quyết định những gì liên quan tới tôi trong cuộc sống muôn mặt này. Lúc lên, tôi lại cũng ghé nhà Nga theo lời đã hứa với nó, nhưng một phần do chính bởi ý muốn của tôi. Nga thì vẫn không để ý gì đến những đổi thay lạ lùng bất chợt này và vẫn mừng rỡ một cách vô tình khi thấy tôi không còn cái thành kiến nào về nơi chốn nó đang ở. Thấy chưa, ta bảo mi chỉ ghé lại một lần thôi là thấy đầu sao cái thành phố này cũng không đến nổi tệ. Nó gật đầu cười cười khi nhìn tôi từ trên xích lô bước xuống. Cũng trong lần thứ hai này, tôi và Nga đã được ông cậu của nó đưa đi chơi ở những vùng ngoại ô thành phố. Nhớ lại lần gặp đầu, tôi vẫn thấy tôi hết sức lạ lùng. Thực sự, tôi bị và chạm nặng nề khi thấy người con trai lần đầu có thái độ như vậy đối với tôi. Cái gật đầu và nụ cười của hắn vừa khó hiểu vừa mỉa mai lẫn thách thức. Tôi đã nhủ thầm bộ tôi thêm tôi đây để xin xỏ ông chắt ? Chính cô cháu quý của cô đã năn nỉ tôi hết lời. Thế nhưng những lần sau đó, nhìn ánh mắt và cách nói chuyện của chàng, mọi thành kiến trong tôi đều dần dần tan biến. Giọng nói, hình như luôn được một vẻ gì cay đắng lẫn xót xa. Chàng kể cho chúng tôi nghe những giai thoại về một vài địa danh, những câu chuyện đã đọc được, những bất gặp hi hữu trong sinh hoạt hằng ngày. Tuyệt nhiên chàng không hề đề động gì đến tôi. Có lúc tôi muốn hỏi chàng về những bài thơ mà có lần Nga đã đọc cho tôi nghe trên nội trú, nhưng không hiểu sao tôi vẫn thích yên lặng để nghe chàng nói. Chàng khuyên Nga (hay gián tiếp nhủ tôi ?) đừng bao giờ đề đời sống dấn dấp mà chính mình phải tự

Buổi chiều đầu tiên khi mới bước chân về lại căn phòng nội trú quen thuộc, tôi thấy mình tự nhiên xa ly hẳn với chính mình. Tôi đứng thẫn thờ đến cả mấy phút, trước khi đặt chiếc va ly lên chiếc giường mềm gối phẳng phiu. Về lạ lùng của tôi có lẽ Nga cũng bắt gặp, và tuy ngồi lẩn nghỉ ngơi, nó vẫn cố nói đùa :

— Sao về dưới lên rồi quên đem theo trái tim hửn ?

Tôi cười nhẹ, ngồi xuống mép giường. Nếu quan niệm rằng mỗi người là một phần đời của nhau trong tiền kiếp giờ phải đi tìm gặp nhau lại, thì với tôi, tôi đã tìm thấy được mình. Tôi muốn hỏi Nga về chàng nhưng nhìn cái vẻ liếng thoắng vô tư của nó, tôi đành phải ngồi im. Tự nhiên tôi muốn khóc.

— Làm cái gì mà ngăn người ra vậy ? Ờ . . .

Nga ném cái mũ xuống cạnh chỗ tôi và khi tôi ngược mắt nhìn lên, nó mở tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cùng lúc, tôi nghe như mắt mình trơn trượt. Nga tôi ngồi xuống và vòng một tay qua vai tôi :

— Gì vậy Hương ?

Tôi lắc đầu. Tôi có vô lý lắm không ? tôi tự hỏi mình như vậy rồi đứng dậy đi thay đồ, xong, nằm ngả người ra giường và bỏ hẳn bữa cơm chiều khi cô chuông gọi. Tôi vẫn nghĩ liên miên và cuối cùng hình ảnh đó vẫn bay lơ lửng chấp chớn trước tầm mắt. Ngã đem về cho tôi hai trái chuối và đặt bàn tay lên trán tôi, giọng sần sộc :

— Mi có sao không Hương ?

— Sao đâu !

— Ta đi gọi chị Agnès nghe ?

— Sao lại phải gọi chi Agnès ?

Tôi hơi gắt và lại thấy mình vô lý. Tôi muốn dịu dàng lại, bảo với Nga, Ta vừa bắt gặp lại chính khuôn mặt của mình sau suốt những ngày tháng đầu đời kiếm tìm và săn đuổi. Thế nhưng làm sao nó hiểu được ? Tôi lại lắc nhẹ đầu :

— Mi rót hộ ta cứu nước. Ta mệt quá.

— Máy lần trước đi xe có vậy không ?

Tôi không đáp và Nga nhìn tôi ái ngại. Tôi mong cho chóng hết đêm cho thời gian ngắn lại để đọc thư của chàng, lời nhắn riêng tôi khi chàng đưa chúng tôi ra lại bến xe. Cùng lúc đó, tôi cũng vừa nghĩ tới sự ngạc nhiên và thất vọng của chị Hồng khi tôi quyết định đem trả lại những lá thư và những tấm carte mà Nghĩa đã nhờ chị trao hộ cho tôi. Không được đâu chị Hồng. Mỗi người phải tự mình chọn lấy một lối đi. Em phải đi con đường mà em vừa chợt tìm thấy được, mặc dù biết là nó gập ghềnh và đầy những bất trắc chông gai...

VÕ TẤN KHANH

TUA SOẠN

● **NGUYỄN THỊ THANH TÂM** (Thối Nốt) : Bài của bạn đã nhận được. Tòa soạn đang đọc. Đừng sốt ruột nhé. Tòa soạn cảm ơn lời chúc của bạn.

● **TÓC MÂY** (Kiến Phong) : Có gì mà sợ, cứ mạnh dạn gửi bài về. Hai bài Văn đang đọc. Nếu được sẽ đăng.

● **ĐỖ DUY BẮNG (?)** : Từ lúc rời CTKD đi đâu chả có tin tức gì hết vậy, Quỳnh ở TQD nhắc hoài và mong tin. Thư về tới ở tòa soạn (P.Đ.T).

● **NGUYỄN MẠCH ĐÔNG** : Đề nghị của bạn TN đang nghiên cứu kỹ khi nào tiện sẽ thực hiện. Đúng rồi. Qua 5 số báo không thấy bài đăng coi như bài bị loại, ngoại trừ vài trường hợp đặc biệt.

● **K. LOAN** (Vĩnh Long) : Thư em làm TN cảm động ghê. Đề nghị của

em bây giờ sợ khó thực hiện được. Mặc dù TN rất muốn thực hiện như thế.

● **KIM THANH** : : TN cũng muốn « kên kên xi po » ghê lắm nhưng không có thì giờ tập thể thao. Ăn no mới tập thể thao chứ bụng đói cử tạ dân có nổi. Thôi đành... đành thôi.

● **VÕ VĂN HÙNG** (Kiến Tường) : Cháu đoán nhầm chăng ? Nếu TN có 10 ngàn đọc giả mỗi tuần là TN giàu to anh em TN đi xe hơi rồi có đâu phải khổ lên đời khổ xuống chạy tiền mua giấy đồ mờ hôi. Cháu an ủi TN đó chăng ?

● **RỪNG RÚ ĐAM MÊ** (Đà Lạt) : Bài của em Tòa soạn đã nhận đủ. Đề nghị em nên đổi bút hiệu, chắc sẽ dễ đăng hơn.

● **MAI LỆ THU** (Vĩnh Bình) : Biết đâu vì một phát chọc tức của ông anh mà mình trở thành nhà văn nhỉ. Từ bây giờ hy vọng em gửi bài thường xuyên cho TN. Tòa soạn cảm ơn lời chúc của em.

● **TRẦN THỊ HỒNG YÊN** (T.Kỳ) : Thư của em sẽ được chuyển cho BS Nguyễn Tuấn Anh.

● **NGUYỄN HIỀN TUÔNG** (T.Đô) : Cháu cứ tin tưởng mỗi tuần sẽ có TN. Hai bài thơ Tòa soạn đang đọc.

● **ĐỨC PHÓ** (Đà Lạt) : Tăng trang hay không tăng trang. Đó là một vấn đề đặt ra cho tòa soạn.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Dy Ny, Cỏ May, Trần Kế Dũng, Thụy Vũ, Diễm Chương, Du Hồ Tử, Phạm Thu Ngày Xưa, Miên Ngọc, Huyền Hoa, Mặc Minh, Nguyệt Thanh, Phan Sao Trên Rừng, Na Vy, Nguyễn Sĩ Chuyên, Cánh Vạc Bay, N. Thư, Lunady, Nguyễn Thụy Vi, Vọng Nhật Châu, Nguyễn Thị Hà, Kiến Thức, Nghiễm Bá Tàn, Huy Tàn Nghi Ca, Nguyễn Lê Yên, BTN Anh Ngu Du, Hiền Thy Họa My, Nguyễn Đình Hiếu, Miên Sầu, Nguyễn Ti Gôn, Trương Thị Hoài Trân, Tiểu Du, Forget Me ot, Hoa Cỏ May, Vũ Huyền, Lys, Nguyễn Thị Hồng Vân, Du Uyên, Duy Mai Ân, Trần Tường Tầm Vông, Vũ Thụy Hoài Vũ, Trinh Di, Hạ Huy, Ngọc Thủy, Hồ Nhớ Thương, Nguyễn Trường, Trần Thị Quì Hương, Hoàng Ly Giang, Lưu Cẩm Vân, Võ Kim Uyên, Bùi Thúy Quỳnh, Tống Ngọc, Thiên Nguyệt Giang, Trăng Khuya, Tử Anh, Ái Bắc, Nguyễn Thị Thanh, Mừ h Yên, Hàn Tử Phong, Trầm Kha Di, Thái Đào, Biền Xanh, Đông TV, Trương Ng. Nguyễn Bình Yên, Duyên Ly, Tâm PN, Thụy Vi, Hoàng Như Thụy, Vũ Thị Thương Huyền, Trương Thị Kim Chi, LVL, Nguyễn Thị Dế Thương, Nguyễn Thị Tường Phố, Ái Minh, Xuân Thanh Bình.

THƠ

La Đàm, M. Tịnh Hoài, Nguyễn Thị Diệu Hà, Hoài Mộng Yên, Phạm Gia Bảo, Trần Kế Dũng, Nguyễn Thị Hạ Nhớ, Hồ Uyên Ương, Hồng Hải, Du Thụy, Huỳnh Thị Trâm, Nguyễn Đình Hiếu, Hà Huyền Hoa, Nguyễn Huy Vũ, Tiểu Du, Trang Lan Thụy, Trần Hoài Cung, Nguyệt Thăng, Việt Phương, Nguyễn Tấn Tri, Trần Hồng Sinh, Nguyễn Trường Anh, Dạ Uyên Thảo, Tường Thị Hoài Trân, Du Uyên, Mặc Phiến, Văn Triêm Ân, Vũ Triều Vũ, Hoàng Ly Giang, Quỳên My, Mặc Sỷ, Thơm Mưa, Trần Thụy Chiêm, Thế Hà Quang, Vương Hữu Đức, Từ Nguyên Ngử, Tử Anh, Hoa Huyền, Nguyễn Man Di, Bùi Thị Thủy Nguyên, Trần Văn Hùng, BTN, Anh, Vũ Thụy Hoài Vũ, Tôn Thất Nghiễm, Hiền Thy Họa My, TYTY, Như Anh, Du Yên, Nguyễn Ngọc Hoàng, Phương Cạn, Thạch Truyền, Phan Nhã Uyên Uyên, Phan Nguyệt Giang, Đoàn Mộng Linh, Trầm Uyên, Ái Bắc, Trần Hồng Sinh, Nguyễn Bình Yên, Du Hồ Tử, Võ Bách Chiến, Nguyễn Mai Mai, Nguyễn Hàn Đông Hà (?), Đỗ Vũ, Thiên Thảo, Trần Cao Nguyên, TNL, LVL, Xuân Hoa, Biền Thy, T. Liêm, Hoài Đỗ, Trần Thanh Thủy, Thụy Vi, Phong Lữ Thảo, Vũ Minh Phúc, Nguyễn Trầm Mặc, Cánh Vạc Bay, Vũ Bằng Đình, Hoàng Văm Minh, Nguyễn An Bình, Hà Khắc Trục, Hồ Phiêu Du, Mai Lệ Thi.

Sữa MONT BLANC

trẻ trắng

MONT BLANC

của xứ non cao

*dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*

Thức, Người Tôm Mèo, Cách Vạc Bắp, Vũ Bằng Diaph, Hoàng Văn
Thức, Người An Ninh, Hô Phấn Dục, Mai Lệ Thi